

Kas yra Šis Melchizedekas?

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas buvo pasakytas 1965 m. vasario 21 vakarą, Džefersonvilio mieste (Indianos valstija, JAV).

1 Palenkime mūsų galvas maldai.

Brangus dangiškasis Tėve, mes girdime šią giesmę „Tiktai tikėk“, kuri leidžia mums žinoti, kad tai yra viskas, ką mes turime padaryti, kad paveldėtume bet kurį Dievo pažadą, tiktai tikėkite jais. Nes yra parašyta: „Viskas yra įmanoma tiems, kurie tiki.“ Ir mes šaukiame kaip tas vyras turėjęs vaiką sirgusį epilepsija: „Viešpatie, aš tikiu! Padėk mano netikėjimui.“

2 Mes dėkojame Tau už Tavo didžią jėgą, Tavo didį Savęs apreiškimą mums šiomis paskutiniuosiomis dienomis. Tai labiausiai pradžiugina ir pralinksmina mūsų širdį – žinoti, kad mes atradome ryšį su gyvuju Dievu. Kuris iš karto tai patvirtina fiziniiais, matomais įrodymais, kaip Jis padarė praėjusiomis dienomis, ir kaip Jis pažadėjo tai šiai dienai. Esame tokie Tau dėkingi, mūsų Dieve. Šią tamsią dieną kuomet, atrodo, niekas nežino, kuriuo keliu eiti, esame tokie laimingi, kad suradome saugią vietą, slaptavietę.

3 Dabar palaimink mus šį vakarą, Viešpatie, mums kalbant apie Tavo Žodį. Ir pažadus, kurie mums yra duoti – tegul mes puoselėsime juos savo širdyje, branginsime juos su pagarba ir paklusime jiems su tikra, dievobaiminga drausme. Nes mes prašome to Jėzaus Vardu. Amen.

4 [K kažkas kalbasi su broliu Branhamu – Red.] Meilės paaukojimai? Jiems nereikėjo... jiems nereikėjo to daryti. Kas tai padarė? Jūs kaltas? Aš kreipiausi į administratorių. Jis pasakė, kad jis surinko man meilės paaukojimus. Jam nereikėjo to daryti. Aš vertinu tai, Dievas tai žino, bet aš... aš niekada dėl to nėjau. Ačiū jums. Tegul Viešpats jus palaimina. Padarysiu viską, ką galiu. Aš paskirsiu tai misionieriškoms užsienio kelionėms tam, kad žinočiau, jog tai bus panaudota dėl Dievo Karalystės. Ir Viešpačiui leidus, aš paimsiu tai pats, keliaudamas į šalis, kad atneščiau tokią pačią Evangeliją, kurios jūs klausėtės sėdėdami šią savaitę, tuomet aš žinosiu, kad tai bus atlikta tokiu būdu, kokiu jūs tuo tikite. Viešpatie, padėk man tai padaryti.

5 Esu labai dėkingas už gerą susirinkusiųjų skaičių šią savaitę ir už visus jus, žmones, kurie šį vakarą ir vėl esate prisijungę telefono ryšiu. Ir mes esame dėkingi kiekvienam iš jūsų.

6 Bilis pasakė man šį rytą, pasakė: „Tėveli, jeigu šį rytą būtum su manimi atėjęs anksti, iškart po aušros, ir būtum pastovėjęs čia, tose vietose ir pamatęs motinas automobiliuose matinančias savo kūdikius, tuos vargšus žmones sėdinčius lietuje, laukiančius, kol atsidarys durys.“ Ar suprantate koks aš būčiau veidmainys, jei vietoj Tiesos sakyčiau jums kažką kitą. Aš tikrai būčiau niekingas žmogus. Kartais turiu įskaudinti, bet ne dėl to, kad to noriu, taip yra todėl... Tai ne aš, kuris įskaudinu. Tai Tiesa, kuri skaudina. Ir aš... aš... Tačiau aš tikiu, kad dėl šios priežasties jūs atėjote, nes aš esu nepermaldaujamai nuoširdus su jumis ir darau viską, ką galiu, kad jums padėčiau. Viešpatie, padėk kiekvienam iš jūsų.

7 O dabar noriu padėkoti žmonėms už jų bendradarbiavimą, šio miesto žmonėms, taip pat tiems, kurie suteikė mums, leido mums išsinuomoti šį mokyklos pastatą, šią auditoriją ir sporto salę. Ir aš noriu padėkoti atsakingiems asmenims, jeigu jūs čia esate. Ir taip pat aš noriu padėkoti Hjustonui Kolvinui, kuris yra šios vietos sargas, už jo puikų bendradarbiavimą padedant mums išsinuomoti ir už buvimą su mumis kiekvieną vakarą.

8 Mes dėkojame Džefersonvilio policijos pajėgoms už tai, kad ateina čia ir prižiūri už tikrai nedidelę kainą. Manau už du dolerius per valandą, čia buvo pastatyti policininkai specialiam budėjimui, automobilių parkavimui, kad prižiūrėtų, jog nebūtų jokių... kad niekas neatsitiktų ir, kad viskas būtų gerai. Mes esame dėkingi už tai žmonėms. Ir... taip pat čia esančiam garso operatoriui prie pulto, aš jį pastebėjau. Ir visiems, kurie su tuo yra susiję, mes iš tiesų jums esame dėkingi.

9 Aš dėkoju kiekvienam iš jūsų už dovanas. Bilis tik ką man atnešė, šią popietę, dovaną, kelias iš jų, ir dėžes saldinių ir panašiai. Vieni iš jų buvo pavadinimu „Palaima“ su Kristaus paveikslėliu ant jos [dėžės – Red.], Kalno pamokslas. Ir tai iš tiesų buvo gražu. Aš tikrai jums dėkoju. Ir už tiek daug dalykų aš nežinau kaip jums už tai atsidėkoti. Ir tuomet taip pat už jūsų finansavimą, susirinkimo finansavimą, mes tikrai tai branginame visomis mūsų širdimis. Tegul Viešpats palaimins kiekvieną iš jūsų, apščiai.

10 Bilis sakė, kad buvo daug žmonių, jūs prašėte asmeninių susitikimų pokalbiui šiuo metu. Ir daugelis prašė ir turėjo mažus kūdikius pašventimui. O, kaip aš noriu tai padaryti! Tačiau, suprantate, šįkart man atvykus tai yra taip skubu. Aš turiu pasiikyti būtent, visuomet, tyrinėjime šio Žodžio ir maldoje, kad galėčiau išsakyti šiuos pamokslus. Suprantate, jie nėra... Jie... jie mums yra ypatingi, nes tai yra Dievo valios suradimas, o po to dalykų išsakymas. Ir visa tai turi susieiti drauge, ir Dievo prašymas, kurį dalyką atidengti.

11 Taigi, Viešpačiui leidus, mes ir vėl greitai sugrįšime, vos tik galėsime paskirti dieną. Aš pasiūliau ar... ar pasakiau kažką apie Velykas. Turėčiau geriau tai patikrinti, nes, manau, turiu paskirtą datą Kalifornijoje maždaug tuo laiku. Todėl tai gali būti klaidinga. Tačiau, kai mes vėl sugrįšime į maldyklą, mes atsiūsime jums kortelę, ir bažnyčia, ir... ir... paskirsime jums datą ir laiką. Tuomet aš, galbūt tuo metu ir vėl...

12 Aš nepaskyriau jokio laiko maldai už ligonius. Mes neturėjome nei vieno tarnavimo, kuriame būtume surinkę žmones ir už juos pasimeldę. Mes juos paleisdavome. O mūsų broliai čia pamokslavo, brolis Ly Veilas ir brolis... Šie kiti broliai pamokslavo ir meldėsi už ligonius, atliko vandens krikštą, tiksliau, ir leido man užsiimti vien tik Žodžiu. Mes dėkojame šiems vyrams. Jie atliko šaunų darbą.

13 Čia yra tiek draugų su kuriais norėčiau susitikti. Aš žvelgiu ir matau Džoną ir Erlą. Ir čia yra daktaras Ly Veilas, vienas iš susirinkimų organizatorių. Brolis Rojus Bordersas. Šių vyrų aš net... Aš galėjau tik paspausti jiems ranką. Net neturėjau galimybės. Aš galvoju apie mano draugus iš Kentukio ir iš aplinkinių vietų ir apie draugus tarnautojus, kaip norėčiau jiems paspausti rankas! Brolis Bleiras, kažkurį dieną čia jį pastebėjau. Ir daugelį iš tų žmonių, kuriuos myliu, ir jie pabuvojo keliuose

susirinkimuose, ir aš net negalėjau paspausti jiems rankos. Aš... aš bandžiau... Tai ne todėl, kad aš nenoriu to padaryti. Tai todėl, kad aš neturiu laiko tai padaryti, aš tiesiog skubu.

14 Vaikų pašventimas, žinoma. Mano paties sūnaus, mano mažasis anūkas turėjo būti pašventas šiame susirinkime. Aš neturėjau laiko tai padaryti. Mažasis Dovydas. Aš esu senelis, dabar jau dukart. Taigi, ponas Mėjus, jeigu jis yra čia šį vakarą, kuris davė man tą lazda, atrodo, kad greitai turėsiu ją pasinaudoti.

15 Taigi, ir aš pasakiau Biliui, pasakiau: „Biblijoje yra pasakyta dauginkitės ir pripildykite žemę, tačiau visa našta nebuvo suteikta tau.“ Ir šie anūkai taip greitai atsiranda. Ir todėl nepamirškite, mano marti buvo bevaisė iš pat pradžių. Ji negalėjo turėti vaikų. Ir vieną dieną, išeinant iš susirinkimo Viešpats man prakalbo ir pasakė: „Lojis, tu pagimdysi sūnų. Viešpats tave palaimino. Tavo moteriškos problemos nebėra.“ Po devynių mėnesių gimė mažasis Paulius.

16 Du mėnesius prieš šiam kūdikiui pasirodant scenoje aš sėdėjau, vieną rytą prie stalo valgydamas pusryčius, o Lojis ir Bilis sėdėjo prie stalo priešais mane. Ir aš pamačiau Lojis maitinančią mažą kūdikį su rožinės spalvos... ar mėlynos spalvos antklode, kurioje jis įsuptas. O Bilis sėdėjo kampe maitindamas mažąjį Paulių. Aš pasakiau: „Bili, aš tik ką pamačiau regėjimą. Lojis maitino kūdikį įsuptą į mėlyną apklotą.“

Jis pasakė: „Štai ir nuplauks mano medžioklės kelionė. Kuri bus lygiai už devynių mėnesių nuo dabar.“ Po vienuolikos mėnesių gimė mažasis Dovydas. Ir aš dar negalėjau pašvęsti jo Viešpačiui ir negalėsiu, kol vėl nesugrįšime. Todėl jūs suprantate, ką tai reiškia.

17 Kaip aš myliu žmones ir jų draugiją! Bet mūsų broliai meldėsi už ligonius ir aš žinau, kad tai buvo sėkminga. Kiekvieną vakarą mes meldėmės už ligonius, vienas ant kito uždėdami rankas, mes visi drauge, tokiu būdu apėmėme visus. Bet galbūt, Dievui leidus... Aš pažymėsiu tai ant kortelės, jeigu ją išsiųsime. Sugrįžęs, aš norėčiau paskirti apie dvi ar tris dienas, ir vėl, vien tik maldai už ligonius ir atlikimui to, ką galime tokiu būdu. Taigi, ir aš dėkoju žmonėms už jų pagalbą, dar kartą.

18 Dabar aš tiesiog noriu pakomentuoti, tik akimirka, apie... apie rytinį pamokslą. Be jokios abejonės aš visiškai jo nepabaigiau, bet, manau, kad jūs suprantate. Ir esu tikras, kad jūs ne... Jūs niekada nesuprasite, ką man reiškė tai padaryti.

19 Taigi, jums tai atrodo labai paprasta. Bet, jūs, ar jūs matote, ką jūs darote? Jūs užimate Dievo vietą, kad kažką paskelbtumėte. Ir prieš man galint tai padaryti – tai turi ateiti kaip atsakymas iš Dievo. Ir Jis turėjo nužengti, ir Jis matomai Save parodė, ir suteikė Apreiškimą. Dėl to, suprantate, tai skirta bažnyčiai. Ir nepamirškite, aš pasakiau: „Tai, ką aš pasakiau, buvo skirta tik Bažnyčiai.“

20 Ir tam, kad jūs galėtumėte turėti užtikrintumą ir žinoti, tai buvo tas pats Dievas, kuris man prabilo net ten, kur nebuvo voverės. „Ištark ir pasakyk kur joms atsirasti.“ Ir tris tiksliai kartus tai įvyko. Taigi, jeigu Jis gali tuo pačiu žodžiu sukurti kažką, ko ten nėra, tai tuo labiau Tai išstovės Teismo Dieną! Suprantate? Ten buvo žmonės, kad pamatytų šiuos dalykus ir sužinotų. Kaip Paulius pasakė:

„Praėjusiomis dienomis.“ Su juo yra žmogus, kuris... kuris pajuto žemės drebėjimą, bet negirdėjo balso, bet jie... jie išvydo Ugnies Stulpą.

21 Bet tai suteikė man palaimą, po to, kai tai pasibaigė. Matyti vyrus ir žmonas, kurie aš žinau yra tikri Krikščionys, vienas kitą apsikabino ir raudėjo.

22 Ir paklauskite, draugai, Dievas patvirtina Savo Žodį ženklais ir įrodymais, kad įrodytų Tai yra teisinga, išstartas Žodis. Dabar nepamirškite, ta Šviesa buvusi tame Debesyje suteikė Apreiškimą. Aš buvau...

Mano mažoji mergaitė man pasakė, Sara čia, kad kuomet jie... Iš tos mokyklos Arizonoje žiūrėjo aukštyn į dangų be debesų ir matė šį paslaptinę Debesį tame kalne, pakylantį ir nusileidžiantį su, jo viduje degančia gintarine Ugnimi. Mokytojas atšaukė pamokas ir mokyklą ir išvedė juos į lauką, ir pasakė: „Ar esate kada nors matę kažką panašaus? Pažvelkite į pusę, kurioje tai yra.“

Nepamirškite, tai ta pati gintarinė Šviesa, kuri yra ant uolos. Todėl tai yra tas pats Dievas, tas pats Apreiškimas, pasakė: „Pasakyk jiems, kad jei tai padarytų.“ Tai yra, ką aš jums pasakiau šį rytą, štai kur tai yra.

23 Galbūt bus taip, kad mano geras draugas, brolis Rojus Robersonas dabar klausosi Tusone. Rojau, ar tu atsimeni, kažkurią dieną tavo matytą regėjimą, kai mes stovėjome ant to kalno? Tu priėjai prie manęs ir Debesis buvo virš viršūnės. Priėjai leisdamasis žemyn, tu žinai, ką Jis tau pasakė. Ir aš tau pasakiau tai tame name, kažkurią dieną? Tai yra tai, Rojau. Daugiau nesijaudink, sūnau. Tai baigta.

24 Tu net nežinai ką tai reiškia! Tai malonė. Jis tave myli. Ir tu myli Jį, nuolankiai Jam tarnauk ir garbink Jį per visas savo likusias dienas. Būk laimingas, eik į priekį ir gyvenk toks, koks esi. Jei esi laimingas, tęsk tokiu būdu. Daugiau niekada nedaryk nieko klaidingo, panašaus į tai. Tiesiog eik į priekį. Tai yra Dievo malonė.

25 Dabar aš noriu dar kartą pasimelsti prieš mums įeinant į Žodį. Kas iš jūsų už mane melsis? Aš tiesiog vykstu iš vieno susirinkimo į kitą. Ar jūs melsitės?

Žinote, norėčiau sugiedoti jums trumpą giesmę, visi drauge, prieš mums pereinant prie Žodžio. Tiesiog... kad mes žinotume, kad Dievas... Tiesiog paprastas pasišventimas. Ar esate girdėję šią trumpą giesmę „Jis tavimi rūpinasi“?, „Saulės šviesoje ir liūdesyje, Jis rūpinasi tavimi.“

26 Jauna ponija eina link pianino. Norėčiau taip pat padėkoti šiai jaunai ponijai. Aš net nežinojau, kas ji tokia. Ji yra vieno iš čia esančių diakonų duktė. Aš tikrai... Brolio Vylerio mažoji mergaitė. Dabar ji yra suaugusi. Ji buvo mažutėlė sėdėjusi ant mano kelių, ne taip seniai, o dabar ji yra jauna moteris. Todėl aš tikrai dėkoju jai, kad ji panaudojo savo talentą muzikai ir dabar ji groja labai mielai. Ar duotum mums akordą, sese? Dabar visi mes drauge.

„Jis rūpinasi tavimi,

Jis rūpinasi tavimi,

Saulės šviesoje ar šešėlyje,

Jis rūpinasi tavimi.

Ar jums tai patinka? Sugiedokime tai dar kartą, visi drauge.

Jis rūpinasi tavimi,

Jis rūpinasi tavimi,

Saulės šviesoje ar šešėlyje,

Jis rūpinasi tavimi.”

Broli Dauchai, Jis rūpinasi tavimi, taip pat, broli. Ar jūs mylite Jį? [Susirinkusieji sako: „Amen“ – Red.]
Dabar palenkime mūsų galvas.

27 Brangus maloningasis Dieve, šia paprasta nata, kelis dalykus, kuriuos pasakysiu žmonėms ir taip pat priminimo apie šį rytą – štai ko žmonės atėjo išgirsti. Aš meldžiu, Dieve, kad tu leistum žmonėms pamatyti, kad Dievas myli ir rūpinasi. Ir tai nebuvo aš, kuris Tai suteikė, Viešpatie, tai buvo įrodyta, kad tai buvo Tiesa. Todėl aš meldžiu, brangus Dieve, kad Tavo meilė visada išliktų žmonių tarpe. Šį vakarą, reikės išsiskirti po šio susirinkimo ir sugrįžti į skirtingus namus – tai... tai traukia mus, taip giliai, Viešpatie. Aš meldžiu, kad Tu palaimintum šiuos žmones.

28 Mums dabar prisiartinant prie Žodžio maldoje ir prisiartinant prie užrašyto Žodžio, mes prašome, kad Tu paimtum šį užrašytą Žodį ir atgaivintum Jį mums šį vakarą. Ir kai šį vakarą mes paliksime šį pastatą, kad sugrįžtume į skirtingus namus, tegul mes pasakysime kaip tie, kurieėjo iš Emauso, kurieėjo su Juo visą dieną ir vis tiek Jo nepažino. Bet, kai tą vakarą Jis įsivedė juos į kambarį ir visos durys buvo uždarytos, Jis padarą kažką lygiai taip pat, kaip buvo padaręs prieš Jo nukryžiuvimą. Iš to jie sužinojo, kad Jis ir vėl prisikėlė.

Padaryk tai dar kartą, Viešpatie. Suteik tai, kol durys yra uždarytos ir Tavo nedidelė grupelė čia sėdi, laukia. Ir, Tėve, kai mes sugrįšime į savo namus, mes pasakysime kaip jie pasakė: „Ar mūsų širdys nedegė mumyse, kai Jis kalbėjo mums kelyje!“. Mes pavedame save ir viską į Tavo rankas, Viešpatie. Padaryk su mumis taip, kaip Tu manai yra tinkama. Jėzaus Vardu. Amen.

29 Dabar iš karto pereikime prie tarnavimo, dabar, greitai. Atsiverskite dabar su manimi, jei galite, knygą Hebrajams. Ir dar apie vieną Žinios apreiškimą, šį vakarą, trumpai pakalbėsime Viešpačiui leidus. Ir tuomet kol skaitysime pirmas tris eilutes iš Hebrajams 7:1 iki 3, ir tuomet tai pakomentuosime. Ir mes nežinome, ką Viešpats padarys, mes nežinome. Vienintelis dalykas, kurį darome – tiesiog tikime, stebime, meldžiamės. Ar tai teisinga? Ir tikime, kad: „Jis padarys, jog visa kartu veiktų į gera tiems, kurie myli Dievą“, – nes Jis tai pažadėjo.

„Nes šitas Melchizedekas, Salemo karalius, aukščiausiojo Dievo kunigas, kuris pasitiko Abraomą, grįžtantį iš karalių žudynių, ir jį palaimino;
taip pat kuriam Abraomas davė nuo visko dešimtąją dalį; išvertus pirmiausiai esąs teisumo Karalius, o paskui ir Salemo Karalius, kas yra taikos Karalius;“
Perskaitykime šiek tiek toliau.

„Be tėvo, be motinos, be kilmės... neturintis nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos; bet būdamas panašus į Dievo Sūnų; nuolatos pasilieka kunigu.“

30 Pagalvokite apie šį didį Asmenį, koks didis šis Žmogus turi būti! O dabar, klausimas yra – „Kas yra šis Žmogus?“ Teologai turi skirtingus supratimus. Bet nuo „Septynių Antspaudų“ atidengimo, paslaptingoji knyga, kuri mums buvo paslaptinga... pagal Apreiškimo 10:1 iki 7, visos paslaptys, kurios yra įrašytos šioje Knygoje, kurios buvo paslėptos reformatorių periode, turėtų būti padarytos akivaizdžiai matomos paskutinio bažnyčios periodo angelo. Kas iš jūsų žino, kad tai yra tiesa? [Susirinkusieji sako: „Amen“ – Red.] Tai tiesa, turėtų būti atneštos. Visos paslaptingos Knygos paslaptys turi būti apreikštos to periodo Laodikėjos pasiuntiniui.

31 Matydamas, kad yra daug ginčų dėl šio Asmens ir šios temos, aš manau, kad mums derėtų įsigilinti į tai, kad išsiaiškinti Kas tai yra. Taigi, apie Jį yra kelios nuomonės. Viena iš nuomonių yra, tvirtina: „Jis yra tik mitas. Jis iš tiesų nebuvo asmuo.“ Kiti sako, kad: „Tai buvo kunigystė. Tai buvo Melchizedeko kunigystė.“ Tai labiausiai tikėtina, žmonės labiau laikosi šios pusės nei kitos, taip yra dėl to, nes jie sako, kad tai buvo kunigystė. Tai negali tuo būti, nes ketvirtoje eilutėje yra sakoma, kad Jis buvo Asmuo, „Žmogus“. Taigi, kad būtų Asmuo, Jis turi turėti asmenybę, „Žmogus“. Ne būdas, bet Asmuo! Todėl Jis nebuvo tiesiog kunigystės būdas, taip pat Jis nebuvo mitas. Jis buvo Asmuo.

32 Ir Asmuo yra Amžinas. Jeigu pastebėjote: „Jis neturėjo tėvo. Jis neturėjo motinos. Jis neturėjo prasidėjimo laiko. Jis neturėjo laiko, kuriuo Jis kada nors būtų pasibaigęs.“ Ir Kas Jis būtų bebuves, Jis tebėra gyvas šį vakarą, nes čia Biblijoje sakoma, kad: „Jis neturėjo nei tėvo, nei motinos, dienų pradžios ar gyvenimo pabaigos.“ Todėl tai turėtų būti Amžinasis Asmuo. Ar tai tiesa? [Susirinkusieji sako: „Amen“ – Red.] Amžinasis Asmuo! Todėl tai galėtų būti tik vienas Asmuo, tai Dievas, nes Jis yra Vienintelis, kuris yra Amžinas. Dievas!

33 Taigi, Pirmame Timotiejui 6:15 ir 16, jei kada nors norėsite tai perskaityti, norėčiau, kad jūs tai perskaitytumėte.

Taigi, dalykas, kurį tvirtinu – kad Jis buvo Dievas, nes Jis yra vienintelis Asmuo, kuris gali būti nemirtingas. Ir dabar Dievas pakeičia Save į Asmenį. Tai yra tai, kas Jis buvo: „Be tėvo, be motinos, be gyvenimo pradžios, be dienų pabaigos.“

34 Taigi mes atrandame Rašte, kad daug žmonių to moko: „Dievybėje trys asmenybės.“ Taigi, jūs negalite turėti asmenybės, jeigu ji nėra asmuo. Reikalingas asmuo, kad būtų asmenybė. Baptistų tarnautojas prieš kelias savaites atvyko į mano namus ir pasakė: „Aš norėčiau tave pataisyti dėl Dievybės kada nors, kai turėsi laiko.“ Man paskambino, tiksliau.

35 Aš pasakiau: „Turiu laiko kaip tik dabar, nes aš noriu būti teisingas ir mes atidėsime viską į šalį, kad tai padarytume.“

Ir jis priėjo ir pasakė: „Broli Branhamai, tu mokai, kad yra tik vienas Dievas.“

Aš pasakiau: „Taip, pone.“

Jis pasakė: „Na,“ – pasakė jis: „Aš tikiu, kad yra vienas Dievas, bet vienas Dievas trijuose Asmenyse.“

Aš pasakiau: „Pone, pakartokite tai dar kartą.“

Jis pasakė: „Vienas Dievas trijuose Asmenyse.“

36 Aš pasakiau: „Kokią mokyklą lankėte?“ Suprantate? Ir jis įvardino man Biblijos koledžą. Aš pasakiau: „Aš taip ir supratau. Jūs negalite būti asmeniu nebūdamas asmenybe. Ir jeigu jūs esate asmenybė, jūs esate viena asmenybe sau pačiam. Jūs esate atskira, individuali būtybė.“

O jis pasakė: „Na, net teologai to negali paaiškinti.“

Aš pasakiau: „Tai yra per apreiškimą.“

Ir jis pasakė: „Aš negaliu priimti apreiškimo.“

37 Aš pasakiau: „Tuomet Dievui iš vis nėra būdo prie jūsų prieiti, Tai yra paslėpta nuo išmintingųjų ir protingųjų akių ir apreikšta kūdikiams, apreikšta, apreikšimas, apreikšta kūdikiams, tokiems, kurie tai priims, išmoks.“ Ir aš pasakiau: „Dievui nėra būdo, kuriuo galėtų prie jūsų prieiti. Jūs nuo Jo užsidarote.“ Visa Biblija yra Dievo apreikšimas. Visa Bažnyčia yra pastatyta ant Dievo apreikšimo. Nėra kito kelio pažinti Dievą tik apreikšimu. „Kam Žmogaus Sūnus Jį apreikš.“ Apreikšimas. Viskas yra apreikšimas. Taigi, priimti... Ne apreikšimą priimti, tuomet jūs esate tik šaltas teologas ir jums nėra vilties.

38 Taigi, dabar mes atradome, kad šis Asmuo „...neturėjo tėvo, neturėjo motinos, neturėjų dienų pradžios ar gyvenimo pabaigos.“ Tai buvo Dievas, „en morfe“.

Taigi, pasaulis... Žodis kyla iš... graikiškas žodis reiškia „pasikeisti“, buvo paminėtas. Pakeitė Save, „en morfe“, iš vieno asmens į... Vienas asmuo. Ten esantis graikiškas žodis „en morfe“ reiškia... Jis buvo pasiskolintas iš spektaklio scenos, kuomet vienas asmuo pasikeičia kaukę, kad taptų kažkokiu kitu veikėju.

39 Kaip... kaip mokykloje, visai neseniai, manau Rebeka, prieš jai baigiant mokyklą, pas juos buvo Šekspyro pjesės spektaklis. Ir vienas jaunuolis turi persirengti kelis kartus, nes jis vaidino dvi ar tris skirtingas roles, bet tas pats asmuo. Jis pasirodė, vieną kartą jis buvo piktadarys, o kai jis pasirodė kitą kartą – jis buvo kitas veikėjas. Ir dabar, graikiškas žodis „en morfe“ reiškia, kad jis „pakeitė savo kaukę“.

40 Ir tai yra tai, ką padarė Dievas. Tai visada yra tas pats Dievas. Dievas Tėvo formoje, Dvasios, Ugnies Stulpo. Tas pats Dievas tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, „en morfe“, pasireiškė tam, kad galėtų būti matomas. Ir dabar tas pats Dievas yra Šventoji Dvasia. Tėvas, Sūnus, Šventoji... ne trys Dievai. Trys pareigybės, trys, vieno Dievo, veiksmai.

41 Biblijoje sakoma: „Yra vienas Dievas,“ – ne trys. Bet štai kaip jie negalėjo... Jūs negalite to išpainioti ir turėti tris Dievus. Jūs niekada žydui to neįpirštumėte. Sakau jums tai. Tas, kuris tikrai supranta, žino, kad yra tik vienas Dievas.

42 Atkreipkite dėmesį kaip skulptūrą jis paslepia ją uždengdamas skraiste. Tai yra tai, ką Dievas atliko šiame periode. Tai buvo paslėpta. Visi šie dalykai buvo paslėpti ir turėtų būti apreikšti šiame periode. Taigi, Biblijoje sakoma, kad tai bus apreikšta paskutiniais laikais. Tai yra kaip skulptorius laikantis savo... savo dirbinį visiškai uždengtą tol, kol jis nutraukia skraistę nuo skulptūros ir ji tampa matoma.

Ir štai kas buvo Biblija. Tai buvo Dievo darbas, kuris buvo uždengtas. Ir Jis buvo paslėptas nuo pasaulio sutvėrimo, ir Jo septyneriopa paslaptis. Ir šią dieną Dievas pažadėjo, šios Laodikėjos bažnyčios periode – Jis nuo visko nuims kaukę ir mes galėsime Tai pamatyti. Koks tai šlovingas dalykas!

43 Dievas, „en morfe“, užsimaskavęs Ugnies Stulpe. Dievas, „en morfe“, žmoguje vadinamu Jėzus. Dievas, „en morfe“, Savo Bažnyčioje. Dievas virš mūsų, Dievas mumyse. Dievo nužengimas.

Ten aukštai – šventas, niekas Jo negali paliesti, Jis nužengė ant kalno; ir netgi jei gyvūnas paliesdavo kalną, jis turėdavo mirti.

Ir po to Dievas nužengė ir pakeitė Savo palapinę, ir nužengė, ir gyveno su mumis, tapo vienu iš mūsų. „Ir mes lietėme Jį,“ – sakoma Biblijoje. Pirmame Timotiejui 3:16: „Ir neginčijamai didelė yra dievotumo paslaptis: Dievas buvo apreikštas kūne, rankomis liestas.“ Dievas valgė maistą. Dievas gėrė vandenį. Dievas miegojo. Dievas verkė. Jis buvo vienas iš mūsų. Gražu, parodyta provaizdyje Biblijoje!

Tai buvo Dievas virš mūsų, Dievas su mumis, dabar tai yra Dievas mumyse – Šventoji Dvasia. Ne trečiame Asmenyje. Tas pats Asmuo!

44 Dievas nužengė ir tapo kūnu, ir mirė mirtimi Kristuje tam, kad Jis galėtų apvalyti Bažnyčią, kad įeitų į ją bendravimui. Dievui patinka bendravimas. Štai kam Jis sukūrė žmogų iš pradžių – tai buvo bendravimui. Dievas gyvena vienas su cherubais.

45 Ir dabar atkreipkite dėmesį, Jis sutvėrė žmogų ir žmogus puolė. Todėl Jis nužengė ir atpirko žmogų, nes Dievui patinka būti garbinamu. Pats žodis „Dievas“ reiškia „garbinimo objektas“. Ir tai yra tai, kas ateina į mūsų tarpą kaip Ugnies Stulpas, kaip kažkas, kas perkeičia mūsų širdis, tai tas pats Dievas, kuris pasakė: „Tebūnie šviesa“, – ir ten atsirado šviesa. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

46 Taigi, pradžioje Dievas gyveno vienas su savo atributais kaip ir kalbėjau apie tai šį rytą. Tai Jo mintys. Nebuvo nieko, tik vienas Dievas, bet Jis turėjo mintis.

Lygiai kaip didis architektas gali prisėsti ir savo prote nusipiešti, ką ketina padaryti. Sukurti, taigi, jis negali sukurti. Jis gali paimti kažką, kas buvo sukurta ir paversti tai kitokia forma. Nes Dievas yra vienintelis... Vienintelis galintis sukurti. Bet jis savo prote nusprendžia ką ketina padaryti ir tai yra jo mintys, tai jo norai. Taigi tai yra mintis, o kai jis tai ištaria – tuomet tai yra žodis. O žodis yra...

47 Mintis, kai ji yra išreikšta – tai žodis. Išreikšta mintis yra žodis, bet iš pradžių tai turi būti mintis. Taigi, tai yra Dievo atributai. Tuomet tai tampa mintimi, po to žodžiu.

48 Atkreipkite dėmesį. Tie kurie turi šį vakarą Amžinąjį Gyvenimą, buvo su Juo ir Jame, Jo mąstyme, prieš apskritai atsirandant Angelui, žvaigždei, cherubui ar kažkam kitam. Tai yra Amžina. Ir jeigu jūs turite Amžinąjį Gyvenimą – jūs visada buvote. Ne jūsų būtis čia, bet forma ir pavidalas, kurį begalinis Dievas...

49 O jeigu Jis nėra begalinis – Jis nėra Dievas. Dievas turi būti begalinis. Mes nesame begaliniai. Jis yra begalinis. Ir Jis buvo visur esantis, viską žinantis ir visagalis. Jeigu Jis nėra – tuomet Jis negali būti Dievas. Žino visus dalykus, visas vietas, nes Jis yra visur esantis. Buvimas viską žinančiu padaro Jį visur esančiu. Jis yra Būtybė. Jis nėra kaip vėjas. Jis yra Būtybė. Jis gyvena namuose. Bet buvimas viską žinančiu, žinojimas visų dalykų padaro Jį visur esančiu, nes Jis žino viską, kas vyksta.

Nėra tokios blusos, kuri sumirskėtų akimis be Dievo žinios. Ir Jis žinojo tai prieš atsirandant pasauliui, kiek kartų ji sumirskės akimis ir kiek joje bus riebalinių medžiagų – dar prieš atsirandant pasauliui. Tai yra begalybė. Mes to negalime suvokti savo protuose, tačiau tai yra Dievas. Dievas, begalinis!

50 Ir nepamirškite, jūs, jūsų akys, jūsų ūgis, kas jūs bebūtumėte, jūs pradžioje buvote Jo mąstyme. Vienintelis dalykas, kuriuo jūs esate – tai išraiška, žodis. Po to, kai Jis tai pagalvojo, Jis tai ištarė ir štai jūs esate. Jeigu taip nėra, jeigu jūs nebuvote Jo mąstyme, jums apskritai nėra jokio būdo ten būti, nes Jis yra Tas, kuris suteikia Amžiną Gyvenimą.

51 Ar prisimenate perskaitytą Rašto vietą? „Tai nėra iš to, kuris nori, nei iš to, kuris bėga, bet iš Dievo!“ Ir, kad Jo išankstinis numatymas galėtų išlikti teisingas, Jis galėjo pasirinkti anksčiau laiko, kuris... Dievas yra suverenus Savo pasirinkime. Ar žinojote tai? Dievas yra suverenus.

Kas buvo ten, kad Jam pasakytų kaip būtų buvę geriau sukurti pasaulį? Kas drįstų Jam pasakyti, kad Jis blogai tvarkė savo reikalus?

Netgi pats... pats Žodis, pats, yra labai suverenus. Netgi apreiškimas yra suverenus. „Jis apreiškia tam, kuriam Jis nori apreiškinti.“ Pats apreiškimas, pats yra suverenus Dieve. Štai kodėl žmonės apsiriboja tam tikrais dalykais, metasi prie tam tikrų dalykų ir atsitrenkia į tam tikrus dalykus – nežinodami ką daro. Dievas yra suverenus Savo darbuose.

52 Taigi pradžioje mes atrandame Jį, Jo atributus. Ir taigi jūs tuomet buvote su Juo. Štai kuomet pasirodo Gyvenimo Knyga.

Taigi, čia, Apreiškimo tryliktame skyriuje skaitome, aštuntoje eilutėje sakoma: „Žvėris, kuris pasirodo žemėje, – šiomis paskutiniosiomis dienomis, – suklaidins visus žmones žemėje, kurių vardai nebuvo įrašyti Avinėlio gyvenimo knygoje, prieš pasaulio sutvėrimą.“

53 Pagalvokite apie tai! Net prieš Jėzui gimstant, keturi šimtai metų prieš Jam ateinant į žemę, ir keleri tūkstančiai metų prieš jums ateinant į žemę... Jėzus Dievo prote numirė už pasaulio nuodėmes, ir Gyvenimo Knyga buvo sutverta, ir jūsų vardas buvo įrašytas į tą Gyvenimo Knygą prieš pasaulio sutvėrimą. Tai biblinė Tiesa. Suprantate, jūsų vardas buvo iš anksto Dievo pasirinktas ir patalpintas Gyvenimo Knygoje prieš pasaulio sutvėrimą.

54 Jūs buvote ten Jo atributuose. Jūs to neprisimenate, ne, nes jūs esate tik dalis Jo Gyvenimo. Jūs esate Dievo dalis, kai tampate Dievo sūnumi arba dukterimi.

Lygiai taip pat kaip esate savo žemiško tėvo dalis! Tai tiesa. Jūs esate. Vyriška lytis perduoda hemoglobina, kraują. Ir kuomet tai patenka į... į kiaušialąstę – tuomet jūs tampate savo tėvo dalimi. Ir jūsų motina yra jūsų tėvo dalis, taip pat. Todėl jūs visi esate savo tėvo dalis.

Šlovė! Taip denominacijos iš viso atkrenta. O... Tikrai atkrenta! Dievas – vienintelė vieta, visuose!

55 Dabar atkreipkite dėmesį į Jo atributą. Tuomet buvo atributas, pirma – Dievas. Mintis, pats atributas, viskas Viename be išreiškimo. Tuomet, kai Jis išreiškė, antraeilėiškai, tuomet Jis tapo Žodžiu. „Ir tuomet Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų.“

56 Švento Jono pirmas skyrius ir pirma eilutė, atkreipkite dėmesį, tai yra: „Pradžioje.“ Bet, prieš tai – Amžinasis! Atkreipkite dėmesį: „Pradžioje buvo Žodis.“ Kai prasidėjo laikas – tai buvo Žodis. Bet prieš

tam tampant Žodžiu – tai buvo atributas, mintis. Tuomet tai buvo išreikšta: „Pradžioje buvo“, – išraiška, – „Žodis“.

Dabar mes priename prie to, kas yra Melchizedekas. Tai yra šis paslaptingas Asmuo. „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas.“ „Ir tuomet Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų.“ Dabar turėkite tai omenyje, atkreipkite dėmesį.

57 Jo... Jo pirmoji būtis Dvasia, Dievas, antgamiškas, gerai, didis Amžinasis. Antra, Jis pradėjo formuoti Save kūne, teofanijoje, tai yra vadinama „Žodžiu, kūnu.“ Tai tuomet yra būsena, kurioje Jis buvo, kai Jis sutiko Abraomą, buvo pavadintas Melchizedeku. Jis buvo teofanijos pavidale. Dabar už kelių minučių mes prie to prieisime ir įrodysime tai Viešpačiui leidus. Jis buvo Žodis.

58 Teofanija yra kažkas, ko jūs negalite pamatyti. Ji dabar galėtų būti tiesiog čia, visgi jūs jos negalite pamatyti.

Tai yra lygiai kaip, na, kaip televizija. Tai yra kitame išmatavime. Televizija, žmonės dabar šiame kambaryje juda, dainuoja, čia yra spalvos, taip pat. Bet akis yra pavaldi penkiems pojūčiams... Jūsų visas kūnas yra pavaldus penkiems pojūčiams, tiksliau. Ir jūs esate pavaldūs tik tam, ką matote ribota rega. Bet čia yra kitas išmatavimas, kurį galima pamatyti dėl transformacijos per televiziją.

59 Taigi televizija nesukuria atvaizdo. Televizija tik perduoda jį elektros grandine, o po to televizoriaus ekranas jį atvaizduoja. Bet atvaizdas yra ten iš pat pradžių. Televizija buvo čia, kai Adomas čia buvo. Televizija buvo čia, kai Elijas sėdėjo ant Karmelio kalno. Televizija buvo čia, kai Jėzus iš Nazareto vaikščiojo Galilėjos pakrantėse. Bet jūs tik dabar tai atrandate. Anuomet jie tuo nebūtų patikėję. Turėtum būti išprotėjęs, kad kažką panašaus pasakytum. Tačiau dabar tai tapo realybe.

Ir taip ir yra, Kristus yra čia, Dievo Angelai yra čia. Ir vieną dieną ateisiančioje Tūkstantmetėje Karalystėje tai bus daug realiau nei televizija ar bet kas kita, nes jie yra čia.

60 Jis apreiškia Save Savo didingoje formoje to, ką patvirtino, kuomet jis „en morfuoja“ Save į Savo tarnus ir įrodo Save.

61 Taigi, čia Jis Dvasios pavidale. Ir po to Jis įgija pavidalą... „en morfe“. Taigi, Jis pasirodė Abraomui, „en morfe“. Kai Abraomas buvo begrižtas iš karalių žudynių – ten atėjo Melchizedekas, kalbėjosi su Juo.

62 Kažkurią dieną Tusono laikraštyje skaičiau straipsnį apie moterį, kuri vairavo automobilį važiuodama keliu, manau, apie šešiasdešimties – aštuoniasdešimties kilometrų per valandą greičiu ir ji patrenkė seną vyrą dėvėjusį apsiaustą. Ji suriko ir sustabdė savo automobilį. Partrenktas jis pakilo į orą. Visiškai tuščioje dykvietėje! Ir ji nubėgo jo surasti, o jo ten nebuvo. Todėl ką ji padarė? Keli žmonės buvę už jos matė kaip tai įvyko, matė seną vyrą po partrenkimo ore ir kaip jo apsiaustas susisuko. Todėl jie pribėgo, kad išsiaiškintų. Jie niekur negalėjo surasti to vyro. Jie iškvietė policijos pajėgas. Policija atvyko iširti vietas, ten nieko nebuvo.

63 Na, kiekvienas iš jų paliudijo: „Automobilis išleido garsą, numušė žmogų. Jis pakilo į orą ir visi tai matė.“ Liudininkai, du ar trys automobiliai, jie matė kaip tai įvyko. Galiausiai išsiaiškino, kad prieš penkis metus buvo senas vyras dėvėjęs apsiaustą, partrenktas ir užmuštas toje pačioje vietoje.

Kai šią vietą paliekate, jūs nesate negyvas. Jums reikės sugrįžti, netgi jei esate nusidėjėlis, ir būti teisiu pagal darbus, kuriuos padarėte būdamas kūne. „Jei mūsų žemiškasis šios padangtės namas suirs, mūsų laukia kitas.“ „En morfe“ – būtent šis žodis.

64 Taigi, Dievas šioje stadijoje... Tai yra ši Jo kūrimo stadija, vėliau suformavo kūną, Jėzaus. Iš kur? Iš didžiosios pradžios, Dvasia, po to nužengė, kad būtų Žodžiu, išreiškė Save išorėje. Žodis dar nebuvo Savęs sutvėręs, tai tik buvo išarta, „en morfe“, vėliau Jis tampa kūnu – Jėzus, mirtingas, tam, kad paragautų mirties už visus mus, nusidėjėlius.

65 Kai Abraomas Jį sutiko Jis buvo Melchizedekas. Čia Jis atskleidžia ką atliks visi atributai pačioje pabaigoje, kiekvienas Abraomo sūnus. Kiekvienas Tikėjimo sūnus padarys absoliučiai tą patį dalyką. Bet aš noriu parodyti kaip mes turime ateiti.

66 Taip pat mes matome Jį apsireiškusį čia, Rūtoje ir... ir Booze – kaip Giminaitis Atpirkėjas, kuriam reikėjo ateiti, kad taptų kūnu.

67 Dabar mes matome atributą – Jo Dvasios sūnūs, kurie dar nėra įję į Žodžio-pavidalo kūną. Tačiau teofanija, šis kūnas yra pavaldus Žodžiui ir užstatui, laukia užstato, kūno perkeitimo.

68 Taigi, skirtumas tarp Jo ir jūsų, kaip sūnaus. Suprantate, Jis buvo pradžioje, Žodis, „en morfe“ kūnas. Jis atėjo ir jame gyveno, Melchizedeko Asmenyje. Tuomet vėliau, mes daugiau negirdime apie Melchizedeką, nes Jis tapo Jėzumi. Melchizedekas buvo kunigas, tačiau Jis tapo Jėzumi Kristumi. Taigi, jūs tai apėjote. Nes tame pavidale Jis žinojo visus dalykus, o jūs niekada negalėjote to žinoti.

Jūs atėjote kaip Adomas, kaip aš, jūs iš atributo tapote kūnu, kad būtumėte gundomas. Bet kai šis gyvenimas čia baigsis: „Jei mūsų žemiškasis šios padangtės namas suirs, mūsų jau laukia kitas.“ Štai kur mes eisime. Tai yra Žodis. Tuomet mes galime atsigręžti ir matyti, ką mes padarėme. Dabar mes to nesuprantame. Mes nebuvo tapę Žodžiu. Mes tapome tik kūnišku-žmogumi, ne Žodžiu.

69 Tačiau, tik pažiūrėkite, tai akivaizdžiai padaro tai suprantama – jūs niekada nebūsime Žodžiu, jeigu pradžioje nebuvo mintimi. Tai įrodo Dievo išankstinis numatymas. Suprantate? Jūs negalite būti Žodis, jeigu nesate mintis. Jūs turėjote būti mąstyme, iš pradžių.

Bet, suprantate, tam, kad būtumėte išmėgintas pagunda, jūs turėjote apeiti teofaniją. Jūs turėjote nužengti čia, į kūną, kad būtumėte gundomas nuodėme. Ir tuomet, jeigu jūs atsilaikote: „Visi, kuriuos Man davė Tėvas, ateis pas Mane ir Aš prikelsiu jį paskutiniuosiomis dienomis.“ Suprantate, jūs turėjote būti iš pradžių.

70 Ir tuomet, suprantate, Jis atėjo įprastu būdu, iš atributo į... Prieš pasaulio sutvėrimą jo vardas buvo patalpintas Avinėlio Gyvenimo Knygoje. Tuomet, nuo to, Jis tapo Žodžiu, teofanija, kuri galėjo pasirodyti, pradingti. Ir tuomet Jis tapo kūnu ir vėl sugrįžo, prikėlė tą patį kūną į pašlovintą būseną.

Tačiau jūs apėjote teofaniją ir tapote kūnišku-žmogumi, kad būtumėte gundomas nuodėme. Ir tuomet: „Jei šis žemiškasis šios padangtės namas suirs, mūsų laukia kitas.“ Mes dar neturime tų kūnų.

71 Tačiau, pažiūrėkite! Kuomet šis kūnas priima Dievo Dvasią – nemirtingas Gyvenimas yra jūsų viduje, tai priverčia šį kūną paklusti Dievui. Aleliuja! „Tas, kuris yra gimęs iš Dievo nedaro nuodėmės, jis negali nusidėti.“ Romičiams 8:1: „1 Todėl dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, kurie vaikšto ne pagal kūną, bet pagal Dvasią.“ Štai taip. Suprantate, tai padaro jūsų kūną paklusnų.

Jums nereikia sakyti: „O, jeigu aš tik galėčiau nustoti gerti! Jeigu aš tik galėčiau...“ Tiesiog įeikite į Kristų ir viskas liausis, suprantate, suprantate, nes jūsų kūnas yra pavaldus Dvasiai. Jis daugiau nėra pavaldus pasaulio dalykams, jie yra mirę. Jie yra mirę. Jūsų nuodėmės yra palaidotos krikšte ir jūs esate naujas kūrinys Kristuje. O jūsų kūnas tampa paklusnus Dvasiai – stengiasi gyventi teisingą gyvenimą.

72 Kaip jūs, moterys, tvirtinate, kad turite Šventąją Dvasią, o išeinatė ten ir dėvėtė šortus ir kitką, kaip jūs galitė taip daryti? Kaip jumyse esanti Dievo Dvasia gali jums leisti padaryti tokį dalyką? Taip tiesiog negali būti. Tikrai taip negali būti. Ji nėra nepadori Dvasia. Ji yra šventa Dvasia.

73 Ir tuomet, kai jūs tampatė pavaldus Dvasiai, tai padaro jūsų visą esybę paklusnią tai Dvasiai. Ir ši Dvasia nėra kažkas iš pasaulio, bet ši Žodžio Sėkla yra pasireiškusi arba atgaivinta, aleliuja, atgaivinta. Ir kuomet Biblijoje yra sakoma: „Nedaryk to“, – šis kūnas iš karto tam paklūsta. Be jokių klausimų.

Ir kas tai yra? Tai yra prisikėlimo užstatas. Šis kūnas bus ir vėl prikeltas, nes tai jau yra prasidėję. Kadaise jis buvo pavaldus nuodėmei, ir purvui, ir sugedimui, bet dabar jis turi užstatą, jis yra tapęs Dangišku. Taigi, tai yra užstatas, kad jūs pateksitė į Paėmimą. Tai yra užstatas.

74 Guli sergantis žmogus, miršta, lieka tik numirti – tai viskas, kas gali atsitikti. Esu matęs žmonių šešėlius, visiškai suėsti vėžio ir tuberkuliozės, o po to mačiau tuos pačius žmones po kurio laiko vėliau – visiškai sveikus ir stiprius. Jeigu nėra Dieviškojo išgydymo – tuomet nėra prisikėlimo, kadangi Dieviškasis išgydymas yra prisikėlimo užstatas. Amen!

75 Jūs žinotė, kas yra užstato pinigai ar ne? Tai yra pradinis įnašas. „Jis buvo sužeistas už mūsų nusizengimus; Jo rėžiais esame išgydyti.“ Atkreipkite dėmesį – kaip nuostabu! Mes mylime Jį.

76 Taigi, šis kūnas yra pavaldus Dvasiai. Dar nesamė įėję į Žodžio pavidalą, bet mes vis dar esame kūno pavidalė, tačiau pavaldūs Žodžiui. Mirtis kūnė mus ten perkels.

77 Lygiai taip pat, pagalvokitė apie mažą kūdikį. Galitė paimti moterį nesvarbu kokia bloga ji bebūtų, kai ji nėščia ir tuojau turės tapti mama. Stebėkite, prieš tam kūdikiui gimstant, man nesvarbu kokia žiauri moteris ji bebūtų – ji tampa labai švelni. Joje kažkas atsiranda... kas atrodo pamaldžiai, kai pamatai paprastą motiną, kuri tuojau taps kūdikio mama. Kodėl taip yra? Tas mažas kūnas, na, jis dar nėra gyvas, suprantatė, tai yra tik oda ir raumenys. Tie nedideli šoktelėjimai, tai tik spurdantys raumenys. Bet, kai jis išėina iš įsčių, Dievas į jį įkvepia gyvybės kvapsnį ir tuomet jis surinka. Suprantatė, lygiai taip pat užtikrinai kaip susiformuoja fizinis kūnas, yra dvasinis kūnas, kurį jis priims, kai jis čia pateks.

78 Tuomet, kai žmogus atgimsta iš naujo, iš Dangaus, jis tampa dvasiniu kūdikiu Kristuje.

Ir, po to, kai šie kūno rūbai yra nusivilkti, yra tikrasis kūnas – teofanija, ne rankomis sukurtas kūnas, gimęs ne iš moters, į kurį mes sugrįžtamė.

Tuomet tas kūnas sugrįš ir įgis pašlovintą kūną.

Dėl šios priežasties Jėzus nuėjo į pragarą, kai Jis numirė ir pamokslavo sieloms, kurios buvo nelaisvėje. Sugrįžo į tą teofaniją. O, nuostabu! Padėka Dievui!

79 Antras Korintiečiams 5:1: „Jei šis žemiškasis kūnas suirs, ši žemiškoji padangtė suirs, mūsų laukia kitas.“ Suprantatė, mes tai apėjome, kad ateiti tiesiai iš Dievo – atributas. Kad būti kūnu, būti gundomu ir išmėgintu nuodėmė, kaip Adomas. Bet, kai Jo Žodžio išbandymas pasibaigs, tuomet mes būsime paimti į tą kūną, kuris buvo mums paruošas prieš pasaulio sutvėrimą. Mes praleidome ten esantį Žodį, kad sugrįžtume, nužengtume čia tam, kad būtume gundomi ir išmėginti. Jeigu mes būtume tai patyrę, tuomet nebūtų jokios pagundos – mes būtume žinoję viską. Dėl šios priežasties Jėzus žinojo viską, nes prieš tapdamas kūnu Jis buvo Žodis. Tuomet mes tampamė Žodžiu.

80 Čia mes esame formuojami į Žodžio atvaizdą, kad būtume Žodžio dalininkais, maitintumėmės Žodžiu – būdami iš anksto numatyti nuo pradžios. Jūs matotė tą nedidelę Gyvybės kibirkštį, kurią savyje

turėjote iš pradžių, kai pradėjote savo kelionę. Daugelis iš jūsų gali ją prisiminti. Jūs prisijungėte prie vienos bažnyčios ir prisijungėte prie kitos bažnyčios, jūs išbandėte vienus ir kitus dalykus – niekas nesuteikė pasitenkinimo. Tai tiesa. Tačiau vieną dieną jūs tiesiog tai atpažinote. Teisingai.

81 Kažkurį vakarą aš kažkur mokiau, manau, kad tai buvo Kalifornijoje ar Arizonoje, apie... Manau, kad jau esu čia pasakojęs trumpą pasakojimą apie žmogų, kuris patupdė vištą ir po ja padėjo erelio kiaušinį. Ir kuomet tas erelis išsilukštėno – jis buvo keisčiausiai atrodantis paukštis, kurį toms vištoms teko pamatyti. Bet jis buvo jų tarpe. Jis buvo... jų tarpe jis buvo bjaurusis, nes jis tiesiog negalėjo suprasti kaip višta kudakuoja ir kasinėja toje mėšlo krūvoje ir ėda. Jis negalėjo to suvokti. Višta pasakydavo: „Brangusis, ateik čionai ir puotauk!“ Bet jis buvo erelis, jis tokiu būdu neėsdavo. Tai nebuvo jo maistas.

82 Taigi, sugaudavo žiogų ar dar ko, žinote, ir sukviisdavo mažus viščiukus. Ir visi tie maži viščiukai susirinkdavo drauge, kudakuodavo drauge ir ėsdavo. Bet mažasis erelis tiesiog negalėjo to padaryti. Jam tai... tai neatrodė teisinga.

Todėl vieną dieną jo mamytė pasirodė jo ieškodama.

83 Ir jis išgirdavo tą vištų kudakavimą. Jis kaip galėjo stengėsi kudakuoti, bet jam tai nepavykdavo. Jis bandė cypsėti kaip viščiukai, bet jam tai nepavykdavo. Suprantate, jis buvo erelis. Jis iš pat pradžių, jis buvo erelis. Jis tik buvo išperėtas po višta.

Tai yra kaip kai kurie bažnyčios nariai. Kiekvienas... Štai tokiu būdu tai yra. Maždaug vienas iš vados, būtent taip.

84 Tačiau vieną dieną jo mamytė praskrido viršum jo ir ji suklykė. Jis tai atpažino. Tai skambėjo teisingai. Kodėl? Jis iš pradžių buvo erelis.

Taip yra su Evangelija ar Žodžiu, arba Jėzaus Kristaus Jėga. Žmogus, kuris buvo iš anksto numatytas Amžinam Gyvenimui, jis išgirsta tą tikrą skambėjimą, Dievo šauksmą, niekas jo negali nuo to sulaikyti.

Bažnyčia gali pasakyti: „Stebuklų dienos praėjo“, – kut-kudak, kut-kudak, kut-kudak. „Atsistok čia ir valgyk šitai, atsistok ten ir valgyk tai.“

85 Tie diendaržio dalykai daugiau jam netiks. Jo ten nebėra! „Viskas įmanoma!“ Jis pakyla nuo žemės.

Štai kokia šiandien yra daugelio krikščionių problema – jie negali atplėšti savo kojų nuo žemės.

Senoji mamytė pasakė: „Sūnau, šok! Tu esi erelis. Pakilk čia, kur aš esu.“

Jis atsakė: „Mama, aš niekada gyvenime nebuvo pašokęs.“

86 Ji tarė: „Na, tu tik šok! Tu iš pat pradžių esi erelis. Tu nesi viščiukas.“ Todėl jis pirmą kartą pašoko ir suplasnojo sparnais. Nieko gero neišėjo, bet jis pakilo nuo žemės.

Štai tokiu būdu mes tai darome. Mes priimame Dievą tikėjimu, parašytu Žodžiu. Tame kažkas slypi – tai yra tas Amžinasis gyvenimas. Jūs buvo tam iš anksto numatytas.

87 Jo senelis ir močiutė buvo ereliai. Jis buvo erelis, nuo pat pradžios. Ereliai nesikryžmina su kitais. Jis nėra hibridas, ne. Jis yra erelis.

88 Tuomet, po to, kai jūs atpažinote, kad pats Dievo Žodis yra Erelių maistas – tuomet jūs palikote prieš tai buvusį dalyką. Tuomet jūs buvote suformuotas į gyvą gyvojo Dievo atvaizdą. Jūs išgirdote iš jūsų teofanijos. „Jei šis žemiškas kūnas suirs, mūsų laukia kitas.“

Jūs sakote: „Ar tai tiesa, Broli Branhamai?“

Gerai, paimekime kelis erelius ir pažiūrėkime į juos kelias minutes. Buvo vardas, vyras vardu Mozė. Visi žino, kad pranašas yra vadinamas ereliu, Biblijoje.

89 Buvo pranašas vardu Mozė. Ir vieną dieną Dievas jį pašaukė, ir neleido jam pereiti į tą kraštą, ir jis... jis mirė ant uolos. Angelai jį paėmė ir palaidojo jį.

Buvo kitas vyras, erelis, kuriam nereikėjo mirti. Jis tiesiog perėjo per Jordaną ir Dievas pasiuntė žemyn vežimą. Ir jis nusivilko šį kūno apdarą, ir pakilo, ir gavo amžiną apdovanojimą.

Po aštuonių šimtų metų, aštuonių šimtų metų, ant Atsimainymo kalno – ten stovėjo tie du vyrai. Mozės kūnas buvo supuvęs šimtus metų, bet ten jis buvo tokiam pavidale, kad net Petras, Jokūbas ir Jonas jį atpažino. Amen! „Jei ši žemiškoji padangtė suirs, – jei esate čia žemėje išreikštas Dievo atributas, – jūs turite laukiantį kūną, po to, kai paliekate šį kūną.“ Jie buvo ten, stovėjo ant Atsimainymo kalno savo teofanijoje. Nes jie buvo pranašai kuriems buvo atėjęs Žodis.

90 Taip pat atkreipkime dėmesį į kitą pranašą, vieną kartą... vardu Samuelis. Jis buvo didis žmogus. Jis mokė Izraelį, pasakė, kad jiems nederėtų turėti karalių. Jis pasakė: „Ar esu jums nors kartą pasakęs dalyką Viešpaties Vardu, kuris neišsipildė?“

Jie pasakė: „Ne. Viskas, ką tu pasakydavai Viešpaties Vardu išsipildydvo.“

Jis buvo pranašas ir jis numirė.

91 Maždaug po trijų ar keturių metų karalius pateko į bėdą. Tai buvo prieš Jėzaus Kristaus Kraujui prasilejant. Jis buvo rojuje. O En-doro ragana kažką iškvietė, kad ateitų ir nuramintų Saulių. Ir kai ragana išvydo jį stovintį, ji tarė: „Aš matau dievą kylantį iš žemės.“

92 Ir po to, kai žmogus numirė, buvo palaidotas ir supuvo kape, ten jis stovėjo tame urve, dėvėję savo pranašo rūbus ir tebebuvo pranašas, amen, nes jis pasakė: „Kodėl sudrumstei man ramybę, ar dėl to, kad tapai Dievo priešu?“ Sekite kaip jis pranašauja. „Rytoj vakare, šiuo laiku, tu būsi su manimi.“ Jis vis dar buvo pranašas, nors šį kūną buvo palikęs.

Suprantate, jis pasireiškė čia ir buvo to Žodžio dalis, ir jis sugrįžo iš kūno gyvybės į kūną, kuris buvo jam paruoštas prieš pasaulio sutvėrimą. Jis įėjo į teofaniją, kuri buvo Žodis. Ar suprantate tai? Štai kur išeina visi tikintieji, kuomet mes iš čia išeiname.

93 Tuomet, tame pavidale, tuomet uždanga yra pakeliama. Suprantate, jūs esate Žodis, taip pat, kai jūs įeinatė į tai. Kaip mažas kūdikis... Kaip neseniai minėjau...

94 Dabar atkreipkite dėmesį. Šlovinkite Dievą už šių Antspaudų atidengimą, tokia mano malda žinoti šiuos dalykus!

95 Dabar pasirodo tikras Melchizedeko apreiškimas. Kas? Jis buvo Dievas, Žodis, prieš Jam tūpant kūnu. Dievas – Žodis. Nes Jis turėjo būti, niekas kitas negalėjo būti toks nemirtingas kaip Jis. Suprantate, aš turėjau tėvą ir motiną, jūs taip pat. Jėzus turėjo tėvą ir motiną. „Bet šis Žmogus neturėjo tėvo ir neturėjo motinos.“ Jėzus turėjo prasidejimo laiką. Šis žmogus neturėjo. Jėzus atidavė Savo

gyvybę. Šis Žmogus negalėjo, nes Jis buvo Gyvybė. Ir tai visada yra lygiai tas pats Žmogus. Tikiuosi Dievas jums tai apreikš. Lygiai tas pats Asmuo, visada.

96 Atkreipkite dėmesį į šį titulą: „Teisumo Karalius.“ Taigi, Hebrajams 7:2: „Teisumo Karalius ir taikos Karalius.“ Jis yra abu karaliai. Dabar sekite, Hebrajams 7:2: „Teisumo Karalius, taip pat taikos Karalius.“ Šioje vietoje Jis yra abu karaliai. Taigi, kadangi Jis atėjo kūne ir Jo kūnas buvo paimtas į dangų, Apreiškimo 21:16 Jis yra vadinamas „Karalių karaliumi.“ Jis yra visais trim iš jų, drauge. Suprantate, Karalius Dievas, Karalius Teofanija, Karalius Jėzus. „Jis yra Karalių karalius.“

Viskas atitinka lygiai kaip siela, kūnas ir dvasia, visi susijungia, kad sudarytų vieną.

97 Taip pat Jis yra Tėvas, kuris buvo iš pradžių. Sūnus ir Šventoji Dvasia, Dvasia.

„Teisumo Karalius“, – Dvasios atributas, teofanija. „Taikos Karalius“, – teofanija, o kūne Jis buvo „Karalių karalius“, – tas pats Asmuo.

98 Kuomet teofaniją, Mozė Jį pamatė Išėjimo 33:2, Jis buvo teofanija. Mozė norėjo pamatyti Dievą. Jis išgirdo Jo balsą, girdėjo kaip Jis kalbėjo su juo, matė Jį ten krūme, kaip didelį Ugnies Stulpą. Ir jis paklausė: „Kas Tu esi? Aš noriu sužinoti Kas Tu esi?“ Mozė pasakė... „Aš...“ „Jeigu Tu leisi man Tave pamatyti, norėčiau pamatyti Tavo veidą.“

99 Jis pasakė: „Joks žmogus negali pamatyti Mano veido.“ Jis pasakė: „Aš uždengsiu Savo ranka tavo akis ir praeisiu. Ir tu galėsi pamatyti Mano nugarą, bet ne Mano veidą.“ Suprantate? Ir kuomet Jis tai padarė – tai buvo Žmogaus nugarą, tai buvo teofanija. Tuomet pas Mozę atėjo Žodis „AŠ ESU“, – tai buvo Žodis. Žodis atėjo pas Mozę degančio krūme Ugnies Stulpo pavidale – „AŠ ESU“.

100 Kuomet Žodis iš teologijos... iš teofanijos, tiksliau. Atleiskite. Jis atėjo pas Abraomą kaip Žmogus, po ažuolu. Dabar pažvelkite į tai. Ten pas Abraomą atėjo Žmogus, trys, ir atsisėdo po ažuolu, trise. Ir atkreipkite dėmesį, po to, kai Jis pakalbėjo su Abraomu...

101 Kodėl Jis atėjo? Abraomas buvo tas, kuris turėjo pažadą ir ateinančio sūnaus žinią, ir taip pat jis buvo Dievo Žodžio pranašas, kuris pasitikėjo Dievo Žodžiu, neišpažino to, kas buvo prieštarą. Ar matote koks tobulas yra Žodis? Žodis atėjo pranašui. Suprantate, ten buvo Dievas teofanijoje. Ir Biblijoje sakoma: „Žodis ateina pranašui.“ Ir čia buvo Žodis teofanijoje.

Dabar jūs paklauskite: „Ar tai buvo Dievas?“

102 Abraomas pasakė, kad buvo. Jis pasakė, kad Jo vardas buvo, jis pavadino Jį Elohimu. Taigi Pradžios 1 jūs atrandate: „Pradžioje Elohimas sutvėrė dangų ir žemę.“ Pradžios 18 mes atrandame, kad... kad Abraomas pavadino šį Asmenį... kuris sėdėjo ten ir su juo kalbėjo, ir galėjo pasakyti jam jo širdies paslaptis, pasakyti, ką Sara galvojo būdama už jo. Abraomas pasakė: „Tai Elohimas.“ Jis buvo teofanijos pavidale. Ar suprantate tai? Atkreipkite dėmesį po...

103 Dabar mes atrandame, kad tuomet Jis buvo teofanijos pavidale. Jis pavadino Jį: „Viešpats Dievas, Elohimas.“ Taigi, Pradžios 18 mes atrandame, kad tai yra tiesa.

104 Dabar atkreipkite dėmesį į Abraomą. Ten visi trys buvo drauge, bet kai Abraomas sutiko tris, jis pasakė: „Mano Viešpatie.“

Tačiau kai Lotas, pačioje Sodomoje... Du iš jų ten nuėjo, ir Lotas pamatė juos abu ateinančius, ir jis pasakė: „Mano Viešpačiai.“ Suprantate, kame buvo esmė? Visų pirma – Lotas nebuvo pranašas, tai

tiesa, ir taip pat jis nebuvo valandos pasiuntinys, todėl jis neturėjo jokio apreiškimo apie Jį. Būtent taip. Lotas galėjo pavadinti juos „viešpačiais“. Jų daugybę jis vistiek būtų pavadinęs „viešpačiais“.

Tačiau nesvarbu kiek jų pamatė Abraomas – tai vistiek buvo vienas Viešpats. Tai yra Dievas. Šis buvo Melchizedekas.

105 Atkreipkite dėmesį po to, kai mūsų pasibaigė Melchizedekas savo pergalingam vaikui paruošė komuniją. Pagalvokite apie tai – Savo Paties dalį! Dabar mes norime čia tai išvelgti. Čia provaizdyje yra matoma komunija. Po mūsų Jis davė iš Savęs, nes komunija yra Kristaus dalis. Ir po to, kai kova baigiasi, po to, kai jūs ištrūkstate – tada jūs suvalgote dalį iš Kristaus, tampate šios Būtybės dalis. Ar suprantate tai?

106 Jokūbas grūmėsi visą naktį ir Jo nepaleido kol Jis jį palaimino. Tai tiesa. Kovėsi dėl Gyvenimo! Ir po to, kai kova baigiasi – tuomet Dievas duoda jums iš Savęs. Tai yra tikra komunija. Truputis duonos ir bažnytinė ostija tik tai simbolizuoja. Jums nederėtų jos imti, jeigu jūs iki galo nekovojo ir netapote Dievo dalimi.

107 Nepamirškite, tuo metu komunija dar nebuvo įvesta, ne prieš Jėzaus Kristaus mirtį, bet po šimtų, šimtų metų vėliau.

108 Bet Melchizedekas, po to, kai Jo vaikas Abraomas iškovojo pergalę – Melchizedekas jį pasitiko ir davė jam vyno ir duonos. Parodydamas, kad po to, kai ši žemiška kova bus baigta, mes susitiksime su Juo danguje ir vėl priimsime komuniją. Tai bus Vestuvių vakarienė. „Aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus, ar nevalgysiu šio vaisiaus, nuo šiol iki tos dienos, kai gersiu jį naują su jumis savo Tėvo karalystėje.“ Ar tai tiesa?

109 Atkreipkite dėmesį ir vėl, Melchizedekas nuėjo susitikti su Abraomu prieš jam sugrįžtant namo. Kokį gražų provaizdį čia turime! Melchizedekas susitinka su Abraomu prieš jam sugrįžtant namo, po mūsų.

Mes susitinkame su Jėzumi ore, prieš sugrįžtant į Namus. Tai tiesa. Antrame Tesalonikiečiams mums yra apie tai sakoma: „Mes sutiksime Jį ore.“ Gražus Rebekos, sutinkančios Izaoką, provaizdis. Lauke, dienos vėsoje. „Mes sutiksime Jį ore.“ Antrame Tesalonikiečiams mums yra taip sakoma. „Nes mes gyvieji ir išlikusieji nesutrugdysime ar nesukliudysime užmigusiesiems; nes nuskambės Dievo trinitas; mirusieji Kristuje prisikels pirmi; mes gyvieji ir išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti sutikti Viešpatį ore.“ Tobula – visi šie provaizdžiai.

110 Todėl teofanija, jeigu jūs numirėte ir įėjote į tą teofaniją, kas atsitinka? Teofanija sugrįžta į žemę paimti atpirkto kūno. Ir jeigu jūs esate čia, ore, jūs atvesite savo kūną į susitikimą su teofanija, štai taip: „...ir pagauti, ir sutiksime Viešpatį ore.“

111 Kas yra šis Melchizedekas, jei ne Dievas!

112 Dabar čia mes aiškiai matome visą mūsų gyvenimų kelionėje paslaptį, ir mirties, ir kur mes einame po to, kai numirštame. Taip pat čia yra aiškiai matomas išankstinis numatymas. Dabar atidžiai klausykite, kai mes to mokome, įdėmiai.

113 Amžinojo tikslo etapai, kuriuos Jis turėjo Savo paslapyje dabar buvo apreikšti. Atkreipkite dėmesį, vis dar išlieka trys etapai į tobulumą. Lygiai kaip Jis atperka pasaulį, tuo pačiu būdu Jis atperka Savo Bažnyčią. Jis atperka žmones per tris etapus. Dabar pažvelkite. Pirmas yra išteisinimas, kurį pamokslavo Liuteris. Antras – pašventinimas, kurį pamokslavo Veslėjus. Trečias – Šventosios Dvasios krikštas. Tai tiesa. Tuomet ateina Paėmimas!

114 Taigi, pasaulis, kaip Jis atpirko pasaulį? Pirma, ką Jis padarė, kai jie nusidėjo – Jis nuplovė jį [pasaulį – red.] vandens krikštu. Tai tiesa. Tuomet Jis apšlakstė jį Savo Krauju nuo kryžiaus, ir pašventino jį, ir pavadino jį Savu. Ką Jis daro po to? Jam išplėšus iš jūsų visą pasaulį, ir atnaujinus viską per liepsnojantį Šventosios Dvasios krikštą – Jis taip pat atnaujins pasaulį. Ir jis bus sudegintas Ugnimi ir apvalys nuo bet kokios bakterijos, milijonų mylių aukščiu viskas bus apvalyta. O po to bus Naujas Dangus ir Nauja Žemė, lygiai kaip jūs esate naujas kūrinys Jėzuje Kristuje, kuomet Šventoji Dvasia jus užvaldo. Suprantate, štai taip, viskas taip aišku, kad aiškiau ir būti negali. Viskas yra trijuose.

115 Fizinis gimimas yra trijuose. Kas įvyksta pirmiausia moteriai gimdandčiai kūdikį? Kas pasirodo pirmiausiai? Vanduo. Kas pasirodo po to? Kraujas. Koks yra kitas procesas? Gyvybė. Vanduo, kraujas, dvasia.

Kas atsitinka su augalu? Supūna. Koks yra pirmas dalykas? Stiebelis. Kas toliau? Spurgas. Kas toliau? Kevalas. Tuomet iš jo pasirodo grūdas. Tiesiog trys to etapai, kol yra pereinama į grūdą. Būtent taip.

116 Dievas tai patvirtina. Tai visada buvo tiesa. Dievas patvirtina, kad tai yra tiesa. Aiškiai parodo, kad tik iš anksto numatytieji yra paskirti atpirkimui. Ar suprantate tai? Leiskite man tai pakartoti. Tik iš anksto numatytieji yra paskirti atpirkimui. Žmonės gali elgtis taip, galvoti, kad tokie yra, bet tikrame atpirkime yra tie, kurie yra iš anksto numatyti. Nes pats žodis „atpirkti“ reiškia „sugrąžinti“. Ar tai tiesa? Kažką atpirkti... Kažką atpirkti tai: „sugrąžinti į to pirmą vietą.“ Aleliuja! Todėl tik iš anksto numatytieji bus sugrąžinti, nes kiti iš Ten neatėjo. Suprantate: „Sugrąžinti atgal!“

117 Buvome Amžini su Juo pradžioje... Amžinas gyvenimas, kurį turėjote, Jo mintis apie tai, kuo jūs buvote, tik, Jis norėjo, kad jūs... Jis norėjo, kad aš stovėčiau prie sakyklos, sakykime. Jis norėjo, kad šį vakarą jūs sėdėtumėte kėdėje. Tuomet mes pildome Jo Amžiną tikslą. Ir tas, kuris paliko namus, į žemę atėjo tik tam, kad išpildytų jo tikslą. Ar tai tiesa? Gerai. Po to, kai tai baigta, yra sugrąžinama atgal į pašlovintą būseną. Tai subrandinta ir vėl sugrąžinta atgal.

118 Akivaizdu kodėl Paulius galėjo pasakyti, kai jie statė ešafotą jo galvos nukirtimui, jis pasakė: „O mirtie, kur tavo geluonis? O kape, kur tavo pergalė? Bet tebūna garbė Dievui, Kuris suteikia mums pergalę!“ Jis pasakė: „Mirtie, pasakyk, kaip tu gali mane priversti šaukti! Kape, pasakyk, kaip ketini mane sulaikyti! Nes aš esu Amžino Gyvenimo turėtojas!“ Amen! Jis tai atpažino. Mirtis, pragaras, kapas – niekas jo negalėjo sulaikyti. Ir niekas negali mūsų sužeisti – turime Amžiną Gyvenimą! Jis suprato, kad buvo palaimintas Amžinu Gyvenimu.

119 Lygiai kaip mažas ramos lašas. Jeigu aš suprantu, tai... Labai daug apie chemiją neišmanau. Bet tai turėtų būti oro drėgmės atšalimas ir atmosferos. Ir kuomet naktį atšąla ir sutemsta, ji [rasa – Vert.] krenta iš dangaus ir nusileidžia ant žemės. Tai iš kažkur nukrenta. Tačiau kitą rytą prieš saulei patekant, jis ten guli, mažutėlis virpantis lašelis. Tiesiog palaukite kol pakils saulė – stebėkite kaip jis pradės žibėti. Jis laimingas. Kodėl? Saulė pakvies jį sugrįžti būtent ten, iš kur jis atėjo.

Ir tokiu būdu yra su Krikščioniu. Aleliuja! Mes žinome, kai įžengiame į Dievo Akivaizdą – kažkas mummyse mums sako, kad mes iš kažkur atėjome, ir mes vėl sugrįžtame per tą Jėgą, kuri traukia mus.

120 Mažas ramos lašas, jis spindi ir žiba, ir šaukia, nes jis žino, kad jis atėjo iš viršaus, ir, kad saulė pritrauks jį vėl į viršų.

Ir žmogus, esantis Dievo atributas, gimęs iš Dievo žino, aleliuja, kai jis įgyja ryšį su Dievo Sūnumi – vieną dieną jis bus pakeltas iš čia aukštyne. „Ir jeigu aš būsiu pakeltas nuo žemės, prie savęs patrauksiu visus.“ Amen!

121 Taigi atkreipkite dėmesį, dabar mes suprantame Melchizedeką ir kodėl Marija nebuvo Jo motina. Dėl šios priežasties Jis pavadino ją „moterimi“, ne „motina“. „Jis neturėjo tėvo“, – nes Jis buvo

Tėvas, amžinasis Tėvas, trys Viename. „Jis neturėjo motinos“, – tikrai ne. Jis neturėjo tėvo, nes Jis buvo Tėvas. Kaip kartą pasakė poetas, pasakydamas didį komplimentą Jėzui, jis pasakė:

„AŠ ESU kalbėjo Mozei degančiame ugnies krūme,

AŠ ESU Abraomo Dievas, Ryški ir Rytinė Žvaigždė.

AŠ ESU Alfa, Omega, pradžia nuo pabaigos.

AŠ ESU visa kūrinija, ir Jėzus yra Jo Vardas.“ Tai tiesa.

O, kuo jūs sakote mane esant, ir iš kur jie sako Aš atėjau,

Ar jūs pažįstate Mano Tėvą, ar galite pasakyti Jo Vardą? Aleliuja!

122 Tai yra Tėvo Vardas! Taip: „Aš atėjau Mano Tėvo Vardu, o jūs Manęs nepriėmėte.“ Suprantate? Žinoma, Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

123 Ir šis Melchizedekas tapo kūnu. Kai Jis atėjo, Jis apreiškė Save kaip žmogaus Sūnų, kaip Pranašą. Jis atėjo trijuose Sūnaus varduose. Žmogaus Sūnus, Dievo Sūnus, Dovydo Sūnus.

124 Kai Jis buvo čia žemėje, Jis buvo Žmogus, kad išpildytų Raštą. Mozė pasakė: „VIEŠPATS, tavo Dievas, tau prikels Pranašą, tokį, kaip aš.“ Todėl Jis turėjo ateiti kaip Pranašas. Jis niekada nepasakė: „Aš esu Dievo Sūnus.“ Jis pasakė: „Aš esu žmogaus Sūnus. Ar jūs tikite žmogaus Sūnumi?“ Nes, apie tai Jis turėjo paliudyti, nes Jis tas buvo.

Dabar Jis yra atėjęs kitu sūnaus Vardu – Dievo Sūnus. Nematomas, Dvasia.

Ir kai Jis vėl ateis – Jis yra Dovydo Sūnus, kad sėdėtų Jo soste.

125 Taigi, kai Jis buvo čia ir tapo kūnu, Jis buvo vadinamas: „žmogaus Sūnumi“. Taigi, kaip Jis paskelbė pasauliui apie Save kaip apie žmogaus Sūnų, Pranašą?

126 Vieną dieną aš pasakojau istoriją apie Petrą ir Andriejų, jo brolių. Jie buvo žvejai, o jų tėvas Jona buvo didis senas tikintysis. Jie sako, kad vieną dieną jis sėdėjo ant valtės krašto. Jis pasakė: „Sūnūs, jūs žinote kaip mes meldėmės, kai mums reikėjo žuvies.“ Jie buvo prekybiniais žvejais. Jis pasakė: „Mes pasitikėjome Dievu, Jehova pragyvenimui. O dabar aš senstu. Sūnūs, aš negaliu daugiau su jumis pasilikti. Ir aš visada, kaip visi tikri tikintieji, laukiau to laiko, kai tas Mesijas ateis. Mes turėjome visokiausių melagingų, bet čia ateis Tikrasis, vieną dieną. Ir jis pasakė: „Kai šis Mesijas ateis, sūnūs, aš nenoriu, kad jūs būtumėte suklaidinti. Šis Mesijas nebus tiesiog teologas. Jis bus Pranašas, kaip mūsų pranašas Mozė, kurį mes sekame“, – pasakė jis.

Taigi, bet kuris žydas tiki savo pranašu. Jis yra išmokytas tai žinoti. Ir jeigu pranašas sako, kad kažkas yra taip, tuomet tai yra tiesa. Tačiau Dievas pasakė: „Jei bus jūsų tarpe dvasiškas ar pranašas, Aš, Viešpats apreiškiu Save jam. Ir ką jis pasakys, išsipildys, tuomet klausykite jo ir bijokite jo; o jei ne, tuomet visiškai jo nebijokite.“ Suprantate? Todėl tai buvo pranašo patvirtinimas.

127 „Todėl Mozė buvo tikrai patvirtintas pranašas, ir jis pasakė: „Viešpats, tavo Dievas, tau prikels iš tavo tarpo, iš tavo brolių, Pranašą, tokį, kaip aš. Ir visi, kas jo neklausys bus pašalinti iš tautos.“ Jis pasakė: „Taigi, vaikai, nepamirškite to, kaip hebrajai mes tikime, mes tikime Dievo patvirtintais pranašais.“

Dabar įdėmiai klausykite. Nepraleiskite to. Ir jis pasakė: „Kai ateis Mesijas, jūs atpažinsite Jį, nes Jis bus Pranašas-Mesijas. Taigi, jie sako, kad praėjo keturi šimtai metų. Mes neturėjome pranašo nuo Malachijo, bet Jis bus!“

128 Vieną dieną po jo mirties, po kelių metų jo sūnus Andriejus vaikščiojo pakrante. Ir jis išgirdo žmogų iš dykumos sakantį: „Tas Mesijas dabar stovi jūsų tarpe!“ Tas didelis erelis, kuris pakilo virš dykumos ir ten nuskriejo, pasakė: „Dabar pat Mesijas yra jūsų tarpe. Mes dar Jo nepažįstame, bet Jis stovi jūsų tarpe. Aš Jį atpažinsiu, nes aš pamatysiu iš Dangaus nužengiantį ženklą.“

Vieną dieną jis pasakė: „Ten, štai Dievo Avinėlis, kuris pašalina pasaulio nuodėmę!“

Išėjo... šis vyras išėjo surasti savo brolio. Jis pasakė: „Simonai, noriu, kad tu ateitum štai čia. Mes suradome Mesiją.“

„O, liaukis, Andriejau! Tu gi nesi toks kvailas!“

„O, aš žinau. Bet tai, šis Žmogus yra kitoks.“

„Kur Jis? Iš kur Jis atėjo?“

„Jėzus iš Nazareto“

„Iš to mažo nedoro miesto? Na, Jis negalėtų ateiti iš nedoros, purvinos vietos kaip ta.“

„Tu tik ateik ir pažiūrėk.“

129 Galiausiai vieną dieną įtikino jį ateiti ir pažiūrėti. Taigi, kai jis atėjo priešais šį Mesiją, Jėzus ten stovėjo kalbėdamas žmonėms. Kai jis priėjo prie Jo iš priekio, Jis pasakė: „Tavo vardas yra Simonas ir tu esi Jonos sūnus.“ Tai viską nulėmė. Jis turėjo Karalystės raktus. Kodėl? Jis žinojo, kad tas Žmogus jo nepažinojo. Ir kaip Jis pažino jį, ir tą seną tėvą, kuris buvo jį išmokęs kaip patikėti Mesiju.

130 Ten buvo stovėjęs vyras vardu Pilypas. O, jis labai susijaudino! Jis pažinojo kitą vyrą su kuriuo tyrinėjo Bibliją. Ir išėjo pas jį, už kalvos, ir surado jį ten, jo alyvmedžių sode. Jis buvo besiklaupęs, meldėsi. Jie drauge turėjo daug Biblijos pamokų, todėl jis atėjo ten. Ir jis pasakė, po to, kai jis pabaigė melstis, jis tarė: „Ateik, pažiūrėk, Ką mes suradome; Jėzų iš Nazareto Juozapo sūnų. Jis yra Mesijas, kurio laukiame.“

Dabar aš girdžiu Natanaelį sakantį: „Taigi, Pilypai, ar tu nenuėjai į kraštutinumą, ne?“

131 „O, ne. Ne. Dabar leisk man pasakyti tau. Tu žinai, mes kartu tyrinėjome Bibliją, ir ką pasakė pranašas, koks bus Mesijas?“

„Jis bus pranašas.“

„Ar prisimeni tą seną žveją iš kurio tu pirkai žuvį, tą, kuris neturėjo net išsilavinimo, kad galėtų parašyti savo vardą, vadinamą Simonu?“

„Taip. O-o.“

132 „Jis atėjo. Ir žinai ką? Šis Jėzus iš Nazareto pasakė jam, kad jo vardas buvo Simonas, pakeitė Jo vardą į Petrą, kuris reiškia „mažas akmuo“ ir pasakė jam, kas buvo jo tėvas.“

„Na“, – pasakė jis... jis pasakė, – „Aš nežinau. Argi iš Nazareto gali būti kas gero?“

133 Jis tarė: „Nekalbėkime apie tai. Tik ateik ir pažiūrėk.“ Tai gera mintis: „Ateik ir pažiūrėk.“

Todėl ten atėjo Pilypas, atsivesdamas Natanaelį. Ir kai jis pradėjo eiti, Jėzus, greičiausiai stovėjo kalbėdamas, greičiausiai meldėsi už ligonius maldos eilėje. Ir kai jis priėjo prie vietos, kur buvo Jėzus, Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: „Štai izraelitas, kuriame nėra klastos.“

134 Taigi, jūs sakote: „Na, taip pasakė dėl to, kaip jis buvo apsirengęs.“ O, ne. Visi rytiečiai rengiasi vienodai. Jis galėjo būti siras ar būti bet kas kitas. Su barzda, apdaru.

135 Jis pasakė: „Štai izraelitas, kuriame nėra klastos“, – kitais žodžiais, – „nuoširdus, sąžiningas žmogus.“

Na, tai kaip ir nustebino Natanaelį. Ir jis pasakė: „Rabi“, – tai reiškia „mokytoju“. „Rabi, iš kur mane pažįsti? Iš kur žinai, kad aš žydas? Iš kur žinai, kad nuoširdus, neturiu klastos?“

136 Jis tarė: „Prieš Pilypui pakviečiant tave, kai tu buvai po medžiu, aš mačiau tave.“ O! Už dvidešimt keturių kilometrų, kitoje vietovės pusėje, dieną prieš tai.

Ką jis atsakė? „Rabi, Tu esi Dievo Sūnus. Tu esi Izraelio Karalius!“

137 Bet ten stovėjo tie kunigai, ten, savimi patenkinti, kupini manierų, pasakė: „Šis žmogus yra Beelzebubas, būrėjas.“

Jėzus pasakė: „Aš jums atleisiu už tai.“

138 Taigi, nepamirškite, jie niekada to nepasakė garsiai, bet jie tai pasakė savo širdyse. „Ir Jis suprato jų mintis.“ Tai tiesa. Taip sako Biblija. Vadinkite tai telepatija, jei norite, bet Jis... Jis suprato jų mintis.

139 Ir Jis pasakė: „Aš atleidžiu jums už tai. Tačiau vieną dieną ateis Šventoji Dvasia ir padarys tą patį dalyką“, – po Jo išėjimo. „Pasakysite žodį prieš tai – niekada nebus atleista šiame pasaulyje ar ateisiančiame.“ Ar tai tiesa? [Susirinkusieji sako: „Amen“ – Red.] Taigi, tai buvo žydai.

Po to, vieną dieną Jam reikėjo eiti į Samariją. Bet prieš mums tai padarant... Mes atrandame moterį, ar...

140 Vyras, jam praeinant pro vartus, vadinamus „Gražieji“ – jis buvo išgydytas. O Jėzus žinojo jo padėtį ir pasakė jam: „Pasiimk savo gultą ir eik namo.“ Ir jis taip padarė, ir pasveiko.

Po to mes atrandame, kad žydai, kai kurie iš jų Jį priėmė. Kai kurie tuo tikėjo, kai kurie – ne. Kodėl jie netikėjo? Jie nebuvo iš anksto paskirti Gyvenimui. Jie nebuvo to atributo dalimi.

141 Dabar nepamirškite, jie buvo kunigai ir didingi vyrai. O Jėzus... Pagalvokite apie tuos teologus ir kunigus, žmones, kurių gyvenime negalėtume surasti trūkumo. Jėzus pasakė: „Jūs esate iš savo tėvo velnio ir jūs darote jo darbus.“ Pasakė: „Jeigu būtumėte iš Dievo, jūs tikėtumėte Manimi. Jei negalite tikėti manimi, tikėkite... tikėkite darbais, kuriuos darau; jie liudija Kas aš esu.“

142 Taigi, Biblijoje sakoma, kad: „Jėzus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.“ Jėzus pasakė: „Darbus, kuriuos Aš darau, darys taip pat tas, kuris Manimi tiki.“ Ar tai tiesa? Atkreipkite dėmesį, tai buvo tikrasis Melchizedekas, dabar.

143 Taigi atkreipkite dėmesį, dar kartą, ten buvo tik trys žmonių rasės.

Esate girdėję mane sakantį, jog esu segregacijos šalininkas. Esu. Visi krikščionys yra segregacijos šalininkai; ne odos spalvos segregacija, bet dvasios segregacija [atskyrimas – Red.]. Žmogaus odos spalva neturi su tuo nieko bendro. Jis yra Dievo vaikas per gimimą. Tačiau Krikščioniui Dievas pasakė: „Atsiskirk dėl Manęs!“ „Išėik iš jų tarpo“, – ir panašiai. Jis yra segregacijos šalininkas, nešvarumo, tarp to, kas teisinga ir klaidinga.

144 Tačiau atkreipkite dėmesį, tuomet jie turėjo segregaciją, rasinę segregaciją, tai buvo samariečiai.

Ir žemėje yra tik trys žmonių rasės, jeigu mes tikime Biblija. Tai yra Chamo, Šemo ir Jafeto žmonės. Tai yra trys Nojaus sūnūs. Mes visi iš ten kilome. Tai tiesa. Mes visi kilome iš paties Adomo – dėl to mes visi esame broliai. Biblijoje yra pasakyta: „Iš vieno kraujo Dievas padarė visas tautas.“ Mes visi esame broliai dėl kraujo. Juodaodis žmogus gali duoti kraujo baltaodžiui kraujo perpylimui ir atvirksčiai. Baltaodis žmogus gali duoti japonui, geltonodžiui žmogui ar indui, raudonodžiui žmogui ar bet kuriam kitam, ar jafeto kilmės žmogui, ar bet kuriam, jis gali jam duoti kraujo perpylimui kraujo, nes mes visi esame to paties kraujo. Mūsų odos spalva, vieta, kurioje gyvenome – neturi su tuo nieko bendro.

Bet kai mes atsiskiriame – tuomet mes išeiname iš pasaulio, kaip Jis išvedė Izraelį iš Egipto. Tuomet mes esame atskirti nuo pasaulio dalykų.

145 Taigi, jie buvo Chamo, Šemo ir Jafeto žmonės. Ir jeigu mes turėtume laiko atsekti genealogijos linijas, jūs galėtumėte pamatyti iš kur kilo anglosaksai. Taigi, tai buvo žydai...Samarietis buvo pusiau žydas ir pagonis, kuris susituokė su pagonimis, ir Balaamo darbais, ir Moabu. Jie buvo samariečiais. Ir ten buvo žydai ir pagonys.

Taigi, mes anglosaksai su tuo iš vis neturime nieko bendro. Mes netikėjome jokių Mesijų ar kažkuo kitu. Mes jo nelaukėme. Mes buvome atvesti po to.

Jėzus atėjo pas Savus, o Savieji Jo nepriėmė. Ir Jis pasakė Savo mokiniams: „Neikite pagonių keliu, bet geriau eikite pas prarastas Izraelio avis.“ Ir Jis ėjo tik pas prarastas Izraelio avis. Ir sekite, Jis išreiškė Save kaip žmogaus Sūnų, Žydų akivaizdoje. Jie tai atmetė.

Taigi, samariečiai būdami pusiau žydai ir pagonys, jie taip pat tikėjo ir laukė Mesijo.

O mes – ne. Mes buvome pagonys su vėzdais ant nugarų, garbinome stabus – pagonys.

146 Tačiau dabar, vieną dieną, Švento Jono 4 – Jam reikėjo eiti per Samariją pakeliui į Jerichą. Bet Jis nuėjo aplink per Samariją. Ir Jam ten beeinant, Jis prisėdo ant šulinio už miesto vadinamu Sicharas. O šulinys, jeigu esate ten buvę, tai nedidelė atvira vieta, tokia kaip ši, čia. Ir ten yra viešas šaltinis, vandens, prie kurio jie visi ateidavo. Ir moterys ateidavo iš ryto, prisipildavo savo indus vandens ir užsidėdavo ant galvos, ir po vieną ant kiekvieno klubo, ir su jais eidavo taip tiesiai, kaip tik galėdavo, niekada neišliedavo nei lašelio; kalbėdavo viena su kita. Taigi, jie ateidavo, žmonės ten ateidavo.

147 Todėl tai buvo apie vienuolikta valanda dienos. Todėl Jis pasiuntė Savo mokinius į miestą nupirkti maisto produktų, maisto. Ir kol jų nebuvo...

148 Ten buvo prastos reputacijos moteris. Šiandien mes ją pavadintume, raudonųjų žibintų moterimi arba prostitute. Ji turėjo per daug vyrų. Taigi, Jėzui ten besėdint, apie vienuoliktą valandą atėjo ši moteris. Suprantate, ji negalėjo ateiti kartu su nekaltomis mergelėmis, kai jos atėjo iš ryto pasisemti vandens skalbimui. Ji turėjo palaukti kol jos visos... Jos nesusimaišydavo taip, kaip jos dabar tai daro. Ji buvo paženklinta. Todėl tada ji atėjo pasisemti šiek tiek vandens, ji tiesiog priėjo prie senos šulinio gervės, ir ašotį įnėrė į kilpas, ir pradėjo jį leisti žemyn.

Ji išgirdo Kažką sakantį: „Moterie, atnešk Man gerti.“ Taigi, nepamirškite, tai yra Melchizedekas. Tai yra Jėzus, vakar, žmogaus Sūnus.

149 Ir ji apsidairė į šalis, ir pamatė Žydą. Todėl ji pasakė: „Pone, yra netinkama žydui kažko prašyti iš samariečio. Aš esu moteris iš Samarijos, todėl Tau nederėjo prašyti. Tau nederėjo manęs prašyti tokio dalyko. Kartu mes negalime turėti jokių reikalų.“

150 Jis atsakė: „Bet jeigu tu būtum žinojusi Kas su tavimi kalba, tu būtum manęs prašiusi gerti.“

Ji pasakė: „Kaip tu ketini jo pasemti? Šulinys yra gilus, o Tu neturi su kuo pasemti.“

151 Jis tarė: „Vanduo, kurį Aš duodu yra Gyvybės Vanduo, trykštantis į Amžinąjį Gyvenimą.“

Jis kalbėjo su ja tol, kol Jis nustatė kokio buvo jos būseną. Ir tuomet... Dabar sekite, ką Jis jai pasakė: „Eik, pakviesk savo vyrą ir ateik čia.“

O ji pasakė: „Aš neturiu vyro.“

152 Jis pasakė: „Tu pasakei tiesą, nes esi turėjusi penkis, o tas, su kuriuo dabar gyveni nėra tavo. Todėl, tuo tu pasakei tiesą.“

Pastebėkite skirtumą tarp tos moters ir to kunigų būrio. Ji žinojo apie Dievą daugiau nei tas visas būrys kunigų kartu paėmus.

153 Ji tarė: „Pone, aš matau, kad Tu esi Pranašas.“ Ji pasakė: „Mes neturėjome pranašo keturis šimtus metų. Dabar mes žinome, kad ateina Mesijas. Ir kai Mesijas ateis, tai yra tai ką Jis padarys.“ Tai buvo Mesijo ženklas, nes Jis buvo žmogaus Sūnus. Pasakė: „Tai yra tai, ką Jis padarys, kai Jis ateis. Tu turi būti Jo pranašas.“

154 Jis atsakė: „Aš esu Jis.“ Niekas kitas to negalėjo pasakyti.

155 Ji išmetė tą vandens indą ir nubėgo į miestą, ir pasakė: „Ateikite pažiūrėti Žmogaus, Kuris pasakė man, ką aš esu padariusi. Argi Šitas nėra pats Mesijas?“

Taigi nepamirškite Jis pažadėjo padaryti tą patį pagonių rasės pabaigoje.

Žydai turėjo keturis tūkstančius metų, kad sulauktų to Mesijo, tūkstantį metų buvo mokoma, kad Jis ateina, ir ką Jis padarys, kai Jis ateis, o jiems nepavyko Jo pamatyti, arba nesugebėjo to atpažinti. Ir kuomet Jis apreiškė Save būtent bibliniais būdais, kuriais Jis pasakė, kad taip padarys, kai Jis buvo teofanija, o po to tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų – jiems nepavyko to pamatyti, ir jie pavadino Jo darbus velnio darbais.

156 Dabar mes turėjome du tūkstančius metų mokymo, besitęsiančio iš Romos katalikų bažnyčios, po apaštaly. Tuomet mes praėjome per Romos katalikus, graikus ir panašiai, iki pat Liuterio periodo, ir Veslėjaus, ir kitų, iškilio devyni šimtai skirtingų organizacijų. Jie turėjo visus šiuos periodus, mokė.

Dabar Jis pažadėjo, prieš pat paskutiniajam laikui ateinant, kad vėl bus matomas Sodomos ir Gomoros paveikslas: „Kaip tai buvo Sodomos dienomis, taip bus paskutiniojo laiko atėjimo metu, žmogaus Sūnus ir vėl Save apreikš.“ [Tuščia vieta juostoje – Red.]

„Dar trumpam, ir pasaulis Manęs nematys; bet jūs Mane matysite, kadangi aš“, – asmeninis įvardis, – „Aš būsiu su jumis, netgi jumyse, iki pabaigos, pasaulio pabaigos. Aš būsiu su jumis.“ Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Suprantate?

157 Suprantate samarietė buvo faktiškai iš mano praėjusio vakaro pamokslo – buvo Hagara, suprantate, iškreiptos rūšies. Žyde buvo Sara, arba buvo „Sarajiete“. Bet pagonis yra iš Marijos, Karališkos Sėklos, Abraomo Karališkos Sėklos.

158 Taigi, yra pažadėta, kad šiomis paskutiniosiomis dienomis, kad, būtent šis Dievas, būtent šis Kristus, čia sugrįš ir apreikš Save kaip žmogaus Sūnų.

Kodėl? Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ir jeigu Jis leistų tiems žydams tai praleisti, ir duotų jiems tą Mesijo ženklą, ir tuomet užbaigtų pagonių mokymą, o jiems leistų tiesiog toliau likti teologijoje – Jis būtų neteisus. Jis turi padaryti tą patį dalyką, nes Biblijoje yra pasakyta... Hebrajams 13:8: „Jis yra tas pats.“

Ir Malachijo 4 Jis pažadėjo, ir kitose įvairiose Rašto vietose, kad, bažnyčia bus lygiai tokia pati, kokia yra šiandien, ir kad pasaulis bus toks.

159 Pažiūrėkite šiandien į pasaulį. Pažvelkite į Sodomos būseną. Pažvelkite į žemės drebėjimus įvairiose vietose ir dalykus, kurie vyksta. Pažvelkite į bažnyčią ir kokioje ji sumaištyje, Babilono. Pažiūrėkite į jų pasiuntinį – Oralą Robertsą ir Bilį Grehamą.

G-r-e-h-a-m-a-s – apskritai pirmą kartą turime pasiuntinį, visoms bažnyčioms, kurio vardas baigiasi raidėmis „h-a-m-a-s“, kaip Abraomas [anglų k. – Red.]. A-b-r-a-o-m-a-s susideda iš septynių raidžių [anglų k. – Red.]. G-r-e-h-a-m-a-s susideda iš šešių raidžių [anglų k. – Red.]. Kam jis skirtas? Pasauliui. Šeši yra žmogaus skaičius. Žmogus buvo sukurtas šeštą dieną. Tačiau septyni yra Dievo skaičius.

160 Dabar pažvelkite į juos Sodomoje. Ir ten yra jiems kalbantys jų pasiuntiniai.

Tačiau tuomet kur yra karališka Abraomo sėkla? Kur yra jų ženklas, apie kurį Jis pasakė? „Kaip tai buvo Sodomos dienomis,“ – kai Dievas nužengė ir pasireiškė žmogaus kūne, ir pasakė, ką Sara galvojo savo širdyje, palapinėje už Jo, paskutinis ženklas prieš pagonių pasauliui būnant sunaikintam ugnimi. Ir bažnyčia gavo savo paskutinį ženklą prieš pasauliui būnant sunaikintam, pagonių karalystė bus sunaikinta ugnimi ir Dievo rūstybe. Ar tikite tuo? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.].

161 Tas Melchizedekas buvo kūnas, atstovavo Save žmogaus kūne. O po to vėliau Jis tapo kūnu. O dabar, šį vakarą, Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkusieji sako: „Amen“ – Red.].

162 Kas yra šis Melchizedekas, tuomet, tai yra tas pats vakar, šiandien... „Niekada neturėjo tėvo, niekada neturėjo motinos; Jis niekada neturėjo dienų pradžios, Jis niekada neturėjo jokios gyvenimo pabaigos.“ Ir jis sutiko Abraomą, ir kokios rūšies ženklą Jis parodė? Tuomet, kai Jis tapo kūnu, Jis pasakė, kad tai ir vėl pasikartos prieš pat pabaigos laiką. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkusieji sako: „Amen“ – Red.] Aš tuo tikiu. [„Amen.“]

Pasimelskime.

163 Brangus Dieve, Aš tikiu Raštu, kuriame Tu pasakei, kad Tu buvai: „Tas pats vakar, šiandien ir per amžius.“ Ir nuoširdžiai savo širdyje, Viešpatie, aš žinau, kad kažkas turi įvykti. Aš negaliu konkrečiai to įvardinti. Aš bijau ką nors pasakyti, Viešpatie. Tu žinai Savo tarno širdį.

164 Ir kiek kartų, amžių metu, kai Tu pasiūsdavau dalykus – žmonės to nesuprasdavo. Žmogus visada šlovina Dievą už tai, ką Jis padarė, ir sako, kokius didžius dalykus Jis ketina padaryti, tačiau ignoruoja tai, ką Jis dabar daro. Tai buvo visame periode. Kodėl Romos bažnyčia nesugebėjo pamatyti Švento Patriko kaip Dievo pranašo? Kodėl jie nužudė Žaną d'Ark, kai ji buvo pranašė, sudegino ją kaip raganą? Tėve, tai visada praeina nepastebimai. Tu paslepi tai nuo protingųjų ir išmintingųjų akių.

Akivaizdu kodėl Tu pasakei tiems kunigams: „Jūs papuošiate pranašų kapus, ir jūs esate tie, kurie juos ten paguldė.“ Po to, kai jų nebelieka – jie pamato savo klaidą. Jie visada Tave persekioja, Viešpatie, nesvarbu kokiam pavidale Tu ateini.

165 Aš meldžiu, šį vakarą, Dieve, tik dar vieną kartą. Rytoj mes suplanavome būti... vykti į Tusoną. Kitose pasaulio dalyse, mes privalome pamokslauti kituose miestuose. Tačiau, Brangus Dieve, čia gali būti svečių, kurie niekada... Jie išgirdo pamokslaujamus Žodžius, bet niekada nėra matę kaip tai pasireiškia.

Kaip aš prašiau Tavęs pradžioje. Kuomet tie mokiniai, Kleopas ir jo draugas, grįždami iš Emauso ėjo keliu, ir Tu išėjai iš už krūmo ir pradėjai su jais kalbėti, po prisikėlimo jiems pamokslavai. Na, pasakė Jis: „Kvailiai, lėtos širdies. Ar nežinote, kad Kristus turėjo iškentėti tuos dalykus, po to įeiti į Savo šlovę?“ Bet jie vistiek to neatpažino. Visą dieną jie ėjo su Tavimi ir vistiek Tavęs neatpažino. Bet vieną vakarą...

Atėjo naktis, jie privertė Tave įeiti vidun. Kai jie įėjo į nedidelę užėigą ir uždarė duris, tuomet Tu padarei kažką lygiai taip pat, kaip Tu buvai padaręs prieš Tavo nukryžiovimą, ir jie atpažino, kad tai buvo prisikėlęs Kristus. Po kelių akimirkų Tu buvai už uždangos ir prapuolei. Jie greitai išbėgo ir papasakojo mokiniams: „Viešpats yra tikrai prisikėlęs!“

166 Tėve, Dieve, aš tikiu, kad Tu vis dar esi gyvas. Aš žinau, kad esi. Ir aš žinau, kad Tu tiek daug kartų tai mums įrodei. Ar galėtum tik dar kartą padaryti tai dėl mūsų, Viešpatie? Jei mes suradome malonę Tavo akyse, tegul tai įvyks dar kartą. Aš esu Tavo tarnas. Jie yra Tavo tarnai čia. Viešpatie, viskas, ką pasakiau būtų neverta... Tik vienas žodis iš Tavęs būtų daugiau už tai, ką pasakiau šių penkių vakarų metu, ar penkis pamokslus. Tai būtų daugiau, tik vienas žodis iš Tavęs. Ar gali prabilti, Viešpatie, kad žmonės galėtų žinoti, kad aš pasakiau jiems Tiesą? Suteik tai, Dieve. Aš prašau to Jėzaus Vardu, dar vieną kartą. Amen.

167 Taigi, aš jūsų nepažįstu. Aš pažįstu kai kuriuos žmones. Aš pažįstu šį, čia sėdintį berniuką. Aš pažįstu Bilį Dauchą sėdintį štai ten. Aš noriu... Čia yra brolis Bleiras, Rodnis Koksas. Sunku pamatyti toje pusėje.

Šioje pusėje, būtent dabar aš nematau nei vieno, faktiškai, kurį pažinočiau.

168 Dabar kas iš jūsų čia žino, kad aš jums esu nepažįstamas? Pakelkite savo rankas, tie, kurie žinote, kad aš apie jus nieko nežinau, pakelkite savo rankas abejose pusėse.

Kam iš jūsų čia yra kažkas negerai, ar kažkas, ką jūs žinote, kad aš apie tai nieko nežinau? Kas iš jūsų galite pakelti savo rankas?

Taigi, tai man būtų visiškai, absoliučiai neįmanoma – kažką apie jus žinoti. Priešingu atveju, tuomet, tai turėtų ateiti iš kažkokio Dvasios apreiškimo.

Ir kadangi aš sakiau jums šių visų vakarų metu, ir šį vakarą, kad Jis nėra miręs. Jis yra čia ir pažadėjo padaryti tą patį. Ir pažadėjo, kad paskutinėmis dienomis ateis laikas, pagal Malachijo 4 ir pagal šventą Luką, kad Jis vėl pasirodys žmogaus pavidalu tarp Savo žmonių, ir padarys tuos pačius dalykus, ir parodys tą patį, tą patį Mesijo ženklą. Kas iš jūsų tai žino, jūs Biblijos skaitytojai, žinote, kad tai yra Tiesa? Pasakykite „Amen.“ [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Tikriausiai visi esate Biblijos skaitytojai.

169 Taigi, žinau, kad šiandien žmonėms tai yra svetima, bet tai vistiek yra Tiesa. Dėl šios priežasties jie nepažino Jėzaus iš Nazareto. Jie žinojo savo bažnyčių religiją, bet jie nepažinojo Jo. Tačiau Jis atėjo būtent taip, kaip pasakyta Biblijoje. Ne kaip teologas, ne kunigas. Jis atėjo kaip Pranašas ir tie, kurie buvo Jo, nepriėmė Jo.

170 Taigi, jeigu Dievas išlaikys Savo Žodį, ir jeigu aš... jeigu atsitiks taip, kad bus įvardintas kažkas, ką pažįstu, tuomet aš... aš pereisiu prie kito. Suprantate, aš noriu, kad tai būtų kažkas, ko nepažįstu. Ir aš noriu, kad jūs melstumėtės.

171 Taigi, pažiūrėkite, vieną kartą buvo viena nedidelė moteris, turėjusi negalią. Ji išleido savo pinigus daktarams. Jie negalėjo jai niekuo padėti. Ir ji savo širdyje pasakė: „Jei aš galėčiau paliesti to Žmogaus rūbą, aš būčiau išgydyta.“ Ar prisimenate pasakojimą? Ir todėl visi stengėsi ją sulaikyti kuo toliau, bet ji veržėsi tol, kol palietė Jo rūbą, sugrįžo atgal ir atsisėdo.

172 Dabar įdėmiai klausykite. Ir tuomet, kai Jis tai padarė, kai ji tai padarė, Jėzus atsigręžė ir pasakė: „Kas Mane palietė?“

173 Na, Petras, apaštalas Jam papriekaištavo. Jis galbūt galėjo pasakyti kažką panašaus: „Viešpatie, daugiau nieko panašaus nesakyk. Žmonės pagalvos, kad su Tavimi yra kažkas negerai. Nes, kai Tu paprašei jų valgyti Tavo kūną ir gerti Tavo Kraują, jie jau nuo tada galvoja, kad kažkas yra ne tvarkoje. O tu dar klausai: „Kas Mane palietė?“ Na, visa minia Tave liečia.“

174 Jis pasakė: „Taip, bet aš pajutau, kad iš Manęs išėjo dorybė.“ Tai buvo kitoks prisilietimas. Taigi, visi žino, kad dorybė yra „jėga“. „Aš nusilpau, dorybė Mane paliko.“

Ir Jis dairėsi minioje kol surado nedidelę moterį, ir pasakė jai apie jos problemą su krauju. Ir ji pajuto savo kūne, kad kraujo problema pradingo. Ar tai tiesa? O Jis pasakė: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave.“

Taigi, šioje vietoje yra pavartotas graikiškas žodis „sozo“, kuris tiesiogiai reiškia „išgelbėtas“ – fiziškai ar dvasiškai, vienodai. Ji „išgelbėjo“. Jis yra... Jis yra mūsų Gelbėtojas.

175 Taigi, jeigu tai buvo Jis vakar, ir kaip jis pasielgė tam, kad įrodytų, jog Jis buvo žmonių tarpe, pažadėtasis Mesijas. Ir tokiu būdu Jis įvardino Save. Ir Biblijoje yra pažadėta, kad Jis dabar padarys tą patį. Ar Jis... Jis neturės padaryti to paties?

176 Jūs sakote: „Ar Jis kalbėjo apie ligonių gydymą?“ Taip!

Knygoje Hebrajams, Biblijoje iš kurios tik ką skaičiau, pasakyta, kad: „Jėzus Kristus dabar yra mūsų Aukščiausias Kunigas, kuris gali atjausti mūsų silpnybes.“ Kas iš jūsų žino, kad tai yra tiesa? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Biblijoje yra taip pasakyta. „Jis yra Aukščiausiasis Kunigas, kuris gali atjausti mūsų silpnybes.“ Todėl, jeigu Jis yra tas pats Aukščiausiasis Kunigas kokiu buvo tuomet, kaip Jis pasielgs dabar? Jis turėtų pasielgti tokiu pačiu būdu kaip Jis pasielgė tuomet, jeigu Jis yra tas pats Aukščiausiasis Kunigas. Taigi, jūs galite...

Aš nesu jūsų Aukščiausiasis Kunigas. Jūs galite manęs napaliesti, ir tai būtų taip pat, kaip kad liečiate savo vyrą ar savo brolių, ar dar ką, žmogų.

177 Bet jūs leiskite jūsų tikėjimui Jį paliesti, ir stebėkite, kas įvyks. Taigi, jeigu aš esu Dievo tarnas ir pasakiau jums Tiesą, Dievas patvirtins, kad tai yra Tiesa. Ir tai įrodys, kad šį vakarą Jėzus Kristus yra gyvas, čia stovintis. Ar tai teisinga? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.]

Taigi, turėkite tikėjimą. Iš pradžių tik iš vienos pusės, vienos pusės. Jūs ten, turėkite tikėjimą. Aš geriau stovėsiu čia prie mikrofono, nes jie negirdi manęs.

178 Kas nors, pažvelkite į Dievą ir pasakykite: „Dieve, tas žmogus manęs nepažįsta. Jis nieko apie mane nežino. Aš esu jam visiškai nepažįstamas. Bet leisk mano tikėjimui Tave paliesti, Viešpatie. Ir tu žinai, kas su manimi yra, Viešpatie. Tu žinai apie mane viską. Tu žinai, kas aš esu, taip kaip Tu žinojai kas buvo Petras, taip pat, kaip Tu žinojai Natanaelį, kaip Tu žinojai, kas buvo negerai su moterimi

turėjusia kraujo problemą. Ir šis žmogus man sako, kad Tu esi tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Tuomet, Viešpatie, leisk mano tikėjimui Tave paliesti.“

Ir jeigu Jis tai padarys, ir čia neklystamai Save įrodys, kas iš jūsų patikės Juo visa savo širdimi? Jeigu Jis tai padarys bent vienam, ar dviems, ar trims žmonėms kaip liudijimui? [Susirinkusieji sako: „Amen“ – Red.] Telaimina jus Dievas

179 Dabar Tėve Dieve, tai visiškai nepriklauso nuo jokio žmogaus. Tai turėtų būti antgamtiškas reiškinys. Todėl aš meldžiu, kad Tu dabar man padėtum, Viešpatie. Aš esu Tavo rankose. Pasielk su manimi taip, kaip Tu manai yra tinkama. Jėzaus Vardu. Amen.

180 Taigi, nesijaudinkite. Tiesiog nuolankiai, pagarbiai pasakykite: „Viešpatie, aš tarnausiu Tau. Ir tai bus tiesa, kad, jeigu aš galėsiu paliesti Tavo apdarą, tuomet Tu atsakyk per tą vyrą. Tai man įrodys, kad tai ką jis pasakė yra Tiesa.“ Ar tai teisinga?

181 Kas iš jūsų matė tos Šviesos nuotrauką? Ji yra visoje šalyje, visur. Mokslininkai ją paėmė ir ištyrė, visur. Taigi, Jis dabar yra čia. Tas Pats, kuris kalbėjo apie Santuoką ir Skyrybas, tas Pats buvo ant kalno, sudrebino ten uolas, tas pats, kuris buvo čia prie upės 1933m., tas pats vakar, šiandien ir per amžius. Jis yra tas pats.

182 Taigi, čia yra moteris ir ji dabar jaučia, kad kažkas įvyko. Virš jos yra pakibusi Šviesa. Ji sėdi štai čia, dėvi žalią megztinį ar kažką. Aš nepažįstu šios moters. Aš manau, kad mes vienas kito nepažįstame. Tai tiesa. Ar jūs tikite, kad Dievas... Jūs... jūs turite kažkokį poreikį, ir jūs tikite, kad Dievas gali man apreikšti kokia yra jūsų problema? Ir jeigu Jis tai padarys, tuomet jūs žinosite, kad tai turi būti antgamtinė jėga, nes aš jūsų nepažįstu. Ir tai turės ateiti antgamtiškai.

Tai priklauso nuo to, kuo jūs tai laikote. Jūs galite pasirinkti kunigų pusę, vadinti tai „velniu“, arba jūs galite pasirinkti tikinčiojo pusę ir vadinti tai „Dievu“. Tuo, kuo tikėsite nulems tai, iš kur ateis jūsų atpildas.

183 Jeigu Dievas man apreikš jūsų problemą, ar jūs priimsite Jį kaip jūsų... jūsų atpirkimą už tą problemą? Aš nežinau kokia yra problema. Bet aš žinau, ir jūs žinote, kad dabar kažkas vyksta.

184 Taigi, leiskite man jums pasakyti kaip jūs jaučiatės, ir tuomet jūs žinosite. Labai šiltas, mielas, jaukus jausmas. Aš žiūriu tiesiai į Tai. Tai yra ta Šviesa, gintarinė Šviesa kabanti virš moters.

Ir moteris kenčia dėl problemos jos skrandyje. Tai yra kaip augliai, kaip... jos skrandyje. Ji nėra iš čia. [Sesuo sako: „Teisingai.“ – Red.] Ne. Jūs esate iš toli nuo čia, ar ne? Tai tiesa. Jūs esate iš Viskonsino. Ar tai tiesa? Žinoma. Dabar jūs esate išgydyta. Jūsų tikėjimas jus išgydė.

185 Dabar pasakykite man, Ką moteris palietė? Nuo manęs iki jos yra dvidešimties metrų atstumas. Ji prisilietė prie Jėzaus Kristaus, Aukščiausiojo Kunigo. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red]

186 Aš žiūriu į moterį su kuria kalbėjau. Ši moteris... Aš žiūriu tiesiai į ją, nes ji labai stipriai meldžiasi už žmogų. Ji man pasakė, kad turėjo žmogų... Ji man nieko apie tai nepasakė.

Tačiau jos vardas yra ponija Valdrop. Ji atvyko iš Finikso. Ji buvo prikelta iš numirusių, ir jos daktaras atėjo su rentgeno nuotraukomis ir parodė širdyje buvusį vėžį. Ji mirė maldos eilėje. Prieš kiek laiko tai buvo, pone Valdrop? Prieš aštuoniolika metų, ir štai ji sėdi šį vakarą – gyvas liudijimas. Jos daktaras atėjo į susirinkimą, atsinešė... Pasakė: „Kaip ta moteris gali būti gyva?“ Bet štai ji čia, ir nebeliko jokio ženklų.

187 Ji kažką atsivedė ir ji meldžiasi už jį. Taigi, jis yra mirštantis, turintis debetą. Taigi, tai aš žinojau. Bet kadangi jūs meldžiatės... Jūs žinote, kad aš nežinau, kas jis yra, pone Valdrop.

188 Jis yra iš Misurio, ir jo vardas yra ponas Kuperis. Tai tiesa. Taigi, jūs tikite, galite sugrįžti namo ir būti sveikas, pone. Tai priklauso nuo jūsų, jeigu jūs tuo tikite.

189 Čia yra moteris ir ji kenčia dėl astmos, komplikacijų. Ji nėra iš čia. Ji sėdi čia minioje, štai čia. Tikiuosi ji gaus... Ji nėra iš čia. Ji yra iš Džordžijos. Panelė Mak Keni. Ar tikite savo visa širdimi, ir ar tikite, kad Dievas jus išgydys? Atsistokite ant savo kojų, jeigu manęs nepažįstate ir tai yra tiesa. Jėzus Kristus jus išgydo. Ar jūs tikite?

[Brolis Branhamas yra atsisukęs nugarą į susirinkusiuosius – Red.]

190 Už mano nugaros, ten už manęs sėdi vyras. Jis kreipiasi į Dievą. Ir ko jis laukia... Jis turi kūdikį, kuris turi širdies problemą. Ir to kūdikio širdyje yra užšėdęs, taip pasakė daktaras. Ir šio vyro vardas yra ponas Koksas. Atsistokite, pone Koksai. „Ir Jis pasakė Sarai, ką ji galvojo būdama už Jo.“

[Brolis Branhamas ir toliau stovi nugarą atsisukęs į susirinkusiuosius – Red.]

191 Iš karto už vienos eilės nuo jo, gale šiek tiek toliau, yra vyras, kuris atvyko ne iš čia, bet iš Naujosios Meksikos. Niekada nesu gyvenime jo matęs. Dabar aš žiūriu tiesiai į jį, ir jis yra už manęs. Jis yra iš Naujosios Meksikos. Ir vyras turi mergaitę, kuri jam rūpi, o su mergaitės burna yra kažkas negerai. Tai yra... Su gomuriu jos burnoje yra negerai. Ir vyro vardas yra ponas Vestas. Ar galite atsistoti, pone. Aš visiškai jo nepažįstu, bet Viešpats Dievas išgydys jo vaiką.

192 Ar tikite dabar visa savo širdimi? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Kas iš jūsų dabar tiki visa savo širdimi? [„Amen.“] Taigi, argi Jėzus Kristus nėra tas pats vakar, šiandien ir per amžius? [„Amen.“] Ar jūs dabar priimate Jį kaip jūsų Gelbėtoją? Pakelkite savo ranką. [„Amen.“] Ar tikite Juo kaip Jūsų Gydytoju? [„Amen.“]

193 Čia, čia yra sėdintis žmogus, čia, luošas ar panašiai, guli ant gulto.

Ar girdite mane per šį mikrofoną? [Brolis Branhamas paima mikrofoną ir prieina prie pakyltos krašto, ir kalbasi su moterimi gulinčia ant gulto. – Red.] Aš jūsų nepažįstu. Jūs esate tiesiog ten gulinti moteris. Jei galėčiau jus išgydyti – aš tai padaryčiau. Aš negaliu jūsų išgydyti.

[Vyras pradeda raudoti – Red.] Gerai. Tai tik vyras, kuris džiūgauja. Jo vaikas buvo išgydytas.

Aš jūsų nepažįstu. Jūs esate moteris, o aš esu vyras. Tai yra pirmas kartas gyvenime, kai mes susitikome, manau. Tie žmonės... kurie jus atvedė. Iš tiesų, tai yra jūsų pirmas kartas čia. Tiesiog jus atsivedė. Jūs atvykote iš tolimo kelio. Jus dengia mirties šešėlis. Jūs turite vėžį. Tai nėra luošumas. Tai yra vėžys. Daktarai daugiau negali nieko dėl jūsų padaryti. Tai tiesa. Ir jūs tikrai turėtumėte mirti, tie daktarai daugiau nieko negali dėl jūsų padaryti.

194 Vieną kartą buvo trys raupsuotieji, kurie sėdėjo prie Samarijos vartų. Ir tie raupsuotieji pasakė: „Ar mes čia sėdėsime tol, kol numirsime?“ Dėl tu visų ligų, badas iki mirties, ir valgė vienas kito vaikus. Jie pasakė: „Jeigu mes nueisime į priešą stovyklą, pas Sirus, jeigu jie mus užmuš – mes mirsime bet kuriuo atveju. O jeigu jie mūsų pasigailės – mes gyvensime.“ Ir jie pasinaudojo tuo šansu. Ir per tą tikėjimą jie išgelbėjo ne tik save, bet visą grupę.

195 Taigi, jūs mirsite jeigu čia gulėsite. Tačiau jūsų neprašo eiti į priešą stovyklą. Tačiau jūs esate pakviesti į Tėvo namus...

196 Jūs mirštate nuo vėžio. Jūs negalite gyventi be Dievo. Jūs esate ne iš šio miesto. Jūs esate ne iš šios vietos. Jūs atkeliavote tolimu keliu. Jūs esate iš Milvaukio. Tai tiesa. Teisingai. Esu matęs tą miestą. Aš jį žinau. Tai tiesa.

Ar jūs tikite? Ar jūs dabar priimsite Dievą kaip jūsų Gydytoją? Jeigu priimsite, nesvarbu kokia silpna esate, kokia prirakinta prie lovos esate, aš tikiu, kad jūsų vietoje, aš atsistočiau Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu. Ir paimkite tą gultą ir eikite namo, ir gyvenkite Dievo šlovei. Ar jūs paklusite man kaip Dievo pranašui? Tuomet atsistokite ir eikite, ir būkite sveika. Būkite sveika! Nebijokite. Atsikelkite nuo gulto, Dievas jus išgydys. Suprantate?

197 Kas nors palaikykite ją, kad ji galėtų atsistoti ir sustiprėti. Ar tikite Dievu? Leiskite jai šiek tiek sustiprėti. Jai viskas bus gerai. Štai ir viskas, sese. Štai ji, Viešpaties Jėzaus Vardu! [Susirinkusieji džiaugiasi, nes dabar sesė stovi – Red.]

Atsistokime ir atiduokime Dievui šlovę. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius! [Susirinkusieji labai džiaugiasi ir šlovina Dievą – Red.]

Eik ir Viešpats Jėzus Kristus tave palaimins ir būk sveika. [Susirinkusieji toliau labai džiaugiasi ir šlovina Dievą – Red.]